ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 286 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις * *Κ*, (συνέχεια). — *Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ* (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. *Λάμπρου Ἐρυάλη*, (συνέχ.). — *René Sosta* : Η ΕΥΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ δούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Μετά τινας κοινὰς φράσεις, ἡ Φελισὶς ἀφῆκε τοὺς ἐραστὰς μόνους, ὑπὸ πρόφασίν τινα, εὐκόλως ἐξευρεθεῖσαν.

— Εἶμαι εὐτυχής, διότι σὲ ἀπήντησα, εἶπεν ἐκείνη.

— Δὲν μὲ εἰδοποίησες ὅτι θὰ ἔλθῃς σήμερον ;

— Βεβαίως, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι συνήθως μ' ἀποφεύγῃς.

— Ἀπατᾶσαι !

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἀρχίζεις τὰς σκηνὰς τῆς ζηλοτυπίας πάλιν ;

— Ἡ γυνὴ οὐδέποτε ἀπατᾶται διὰ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἐμπνέει ! Πόσον μετεβλήθης ! ἀχάριστε !

— Ἐξακολούθει.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς πλέον.

— Θὰ μοὶ ἦτο δύσκολον νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ, εἶπεν ἐκεῖνος μὲ ὕφος παγετῶδες, φοβοῦμαι μόνον τὰς βιαιότητάς σου ! Εἰς Ἰταλίαν ἡ μαρκησία μᾶς ὑποπτεύθη. Εἰς Παρισίους φέρεσθε οὕτως, ὥστε νὰ τὰς αὐξήσητε· πρέπει νὰ τηρήσωμεν εὐπρέπειάν τινα, δὲν τὸ ἐννοεῖς ; Ἡ Ἑλένη, ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, εἶνε ἄγγελος γλυκύτητος καὶ ὑποταγῆς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἐρεθίσῃς καὶ θὰ γεννηθῇ σκάνδαλον.

— Ἐλάμβανες τόσας προφυλάξεις διὰ τὴν ἰδικήν μου ἀσφάλειαν, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἐρώτων μας ἦσο ἐλεύθερος ; Τότε δὲν εἶχες αὐτὰς τὰς προλήψεις.

— Σοὶ ὀμνύω . . .

— Μὴ ὄμνυε, ἀλλ' ἄκουσόν με· αἰσθάνομαι ὅτι σὲ χάνω καὶ ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθίστασαι σπανιώτερος, καὶ πλέον ἀδιάφορος. Τώρα, πρὸς χάριν σου, Ὀλιβιέρε, περιεφρόνησα τὰ πάντα· προσεκολλήθην εἰς σὲ χωρὶς οὐδὲν νὰ μὲ κρατήσῃ. Πόσοι δὲν ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς πόδας μου ! Τοὺς ἀπέρριψα. Σὲ μόνον ἐξέλεξα, μεταξὺ τόσων λατρευτῶν. Μοῦ ἀνήκεις καὶ θέλω νὰ σε διατηρήσω. Ἐὰν μ' ἀφήσῃς, εἶσαι κύριος νὰ τὸ πράξῃς. Μὴ πιστεύσῃς ποτὲ ὅτι θὰ κατέλθω εἰς ἐξευτελιστικὰς προσπαθείας διὰ νὰ σὲ δεσμεύσω παρὰ τὴν θέλησίν σου. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἀφοσιωμένη φίλη σου. Εἰς τὰς μεμακρυσμένας πεδιάδας μας, τὸν χειμῶνα ἐν τῇ ὁμίχλῃ, εἰς τὰς ἀτελευτήτους στέπας μας, δὲν ἔχουσιν οὔτε τὰς προκαταλήψεις, οὔτε τὰς λεπτότητας τῶν ἐθίμων τῆς φυλῆς σας. Ὅλα τὰ μέσα θὰ μετέλθω, ἵνα σοὶ ἀνταποδώσω προσβολήν, ἥτις πληγώνει τὴν καρδίαν μου. Ἀκούετε ; Ἀκούεις, ἐπανέλαβε κύπτουσα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἀπτομένη σχεδὸν τῆς κόμης του διὰ τῶν χειλέων της.

Ὁ μαρκήσιος μείνας ἀπαθὴς κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἐκείνην τῆς ζηλοτύπου ὀργῆς, ἤδυνεν αἰφνηδίως τὸ βλέμμα. Ἤγειρεν ἐπὶ τῆς Πολωνίδος ὄμματα πλήρη συμπαθείας καὶ ἥρπασε τὴν χεῖρά της, χεῖρα λεπτὴν καὶ μακρὰν μὲ ροδίνους καὶ διαφανεῖς δακτύλους.

— Πῶς ὀργίζεσαι ! τῇ εἶπεν. Πρὸς τί αἱ ἀπειλαί ;

— Διότι φοβοῦμαι μὴ σὲ χάσω !

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπόν ;

— Μέχρι τρέλλας. Δὲν εἰξεύρεις πόσον ! Ὑπάρχουν ἄλλως τε πράγματα, ἅτινα ἀγνοεῖς καὶ πρέπει νὰ τὰ μάθῃς.

— Ποῖα ;

— Ἐδῶ ὄχι ! πιθανὸν νὰ μᾶς ἀκούσουν. Ἀπόψε κατὰ τὰς δέκα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐλθέ, τὸ θέλω.

— Θὰ ἔλθω.

Τὰ φλογερὰ βλέμματα τῆς πριγκιπέσσης ἐβυθίσθησαν εἰς τὰ τοῦ Ὀλιβιέρου.

Θὰ τὸν ἠγάπα τῳόντι παραφόρως.

— Φλογερὰ καρδία, εἶπε μειδιῶν ἐκεῖνος.

Ἡ Φελισὶς εἰσῆλθεν.

Ἡ συνομιλία ἐτράπη εἰς ἄλλα καὶ μετά τινας στιγμὰς ἡ πριγκιπέσσα, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ραπτρίας, ἐξῆλθε διερχομένη τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅτε νέα κόρη, εἰσερχομένη, παρέστη αἴφνης πρὸ αὐτῆς.

Ἡ νέα αὕτη κόρη ἔφερεν ἔνδυμα χαριτοβρύτου ἁπλότητος, ἐκ κασμιρίου, μὲ ταινίας τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Ὑπὸ τὸν πλατύγυρον πῖλόν της, τὸν ἐστολισμένον διὰ καστανοχρόου βελούδου, ἡ ἐρυθρᾶ κόμη της ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της εἰς μυρίους πλοκάμους. Τὸ χρῶμά της, γαλακτώδους λευκότητος, ἐφαίνετο λαμπρότερον ἢ ἄλλοτε. Οἱ σαπφειρόχροες γλυκύτατοι ὀφθαλμοί της ἀπήστραπτον. Τὸ ἐξέχον, μετὰ τὸν τοκετόν, στῆθός της ἀνύψου τὸ μαλακὸν ὕφασμα τοῦ φορέματος, τοῦ περιβάλλοντος ἀνάστημα κομψόν, ἐκτάκτου χάριτος.

Ἦτο ἡ Σολάνζη.

Εἰς τὴν θέαν τῆς πριγκιπέσσης, ἥτις τὴν ἔβλεπε διὰ τῶν διόπτρων μετὰ προπετείας, ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ. Ἀλλ' ἡ Φελισὶς τὴν ἐκράτησε διὰ νεύματος, ἐνῷ ἡ πριγκιπέσσα ἠρώτα τὴν κυρίαν χαμηλοφώνως :

— Ποία εἶναι αὕτη ;

— Ὑπάλληλος. Πῶς τὴν εὑρίσκετε ;

— Θαυμασίαν καὶ φρονῶ ὅτι εἰξεύρω νὰ κρίνω. Πόθεν εἶναι ;

— Ἀπὸ τὸ Νιβερναί.

— Ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ μαρκησίου, παρετήρησεν ἡ Πολωνή.

Ἡ Φελισὶς ἔδηξε τὰ χείλη.

Εἰς τὰς ζηλοτύπους γυναῖκας εἰς μόνος λόγος ἀπρόσεκτος ἀρκεῖ νὰ διεγείρῃ ἀπείρους ὑπονοίας.

— Ὤ ! ἐπανέλαβε, δὲν εἰξεύρω καὶ ἀκριβῶς ἂν εἶναι ἀπὸ τὸ Βερὺ ἢ ἀπὸ τὰς Νιέρας. Ἡ Γαλλία εἶνε μεγάλη καὶ ἀγνοῶ ἂν γνωρίζωνται. Πρὸ δύο ἐτῶν ἡ Σολάνζη ἦτο ἁπλῆ χωρική.

— Ὀνομάζεται Σολάνζη ;

— Τὸ ὄνομα αὐτὸ συνειθίζεται εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπαρχίας.

— Ὡραῖον ὄνομα, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐκείνης, ἡ ὁποία τὸ φέρει. Τί λεπτότης χαρακτηριστικῶν ! Δυσκόλως εὑρίσκει τις ὁμοίαν της. Σᾶς συγχαίρω· αἱ μαθήτριαί σας εἶναι διακεκριμέναι . . . Δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶναι ἀντίζηλός μου.

— Ὤ ! πριγκιπέσσα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὄχι.

— Δὲν θὰ ἐχάνατε, σᾶς βεβαιῶ, ἐν τῇ συγκρίσει.

— Μὲ κολακεύετε! Καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἡ Φελισὶς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ μετέβη εἰς τὸ ἐργαστήριόν της, ἀπατηθεῖσα μεθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἐπιτηδειότητα, ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τῆς Πολωνίδος.

Ἅμα ἡ πριγκιπέσσα ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἁμάξης της, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μικρὸν σημειωματάριον καὶ ἔγραψε τὴν ἑξῆς ὑπενθύμισιν:

«Σολάνζη, εἰκοσαέτις περίπου. Ράπτρια νεωτερισμῶν παρὰ τῇ Φελισίδι. Νιβερνίς. Κόμη βαθεῖα, ζωηροῦ χρώματος, χρῶμα ὠχρόν, ὀφθαλμοὶ μεγάλοι οὐρανόχροες, βαθέως χρώματος, σχεδὸν μέλανες.»

Μείνασα μόνη ἡ Σολάνζη ἀφῆρεσε τὸν πῖλόν της, διηυθέτησε διὰ τῆς χειρὸς τὴν κόμην, καὶ ὕψωσε τὸ παραπέτασμα τοῦ θαλάμου, ἔνθα ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναὶ ἦτον ἀκόμη ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ παραπέτασμα καὶ ὠπισθοδρόμησεν, ὅτε ὁ μαρκήσιος τῇ εἶπε:

— Μεῖνε, Σολάνζη.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, τὴν ὁμοίαν πρὸς διαταγήν, ἔστη καὶ περιέμενεν.

Ἡ πρόγνωσις τοῦ Σερβὲς ἐπηλήθευεν.

Ἡ δεσποινὶς Φαρζεάς, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀπωλέσῃ ἐκ τῆς ἀνθηρότητος, τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς ὑγείας καὶ τῆς ἀνθηρᾶς νεότητός της, ἀπέκτησε κομψότητα καὶ λεπτότητα θελκτικήν.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἠτένιζον μετὰ πλειοτέρου θάρρους, τὰ ἐρυθρᾶ χείλη της ἐξέφραζον νοημοσύνην, ἥτις ἀντικατέστησε τὴν δειλὴν ἀγνότητα τῆς παιδίσκης τοῦ Μορβάν, ἡ κόμη της, ἐπιμελῶς βοστρυχισμένη, ἐστόλιζε τὸ ἁγνὸν μέτωπόν της.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν ἐθαύμαζε σιωπῶν. Ὅσῳ μᾶλλον τὴν παρετήρει, τόσῳ μᾶλλον ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν μεταβολὴν καὶ τὰ πολλὰ αὐτῆς θέλγητρα.

Ἡ ὑπερήφανος, περιφρονητικὴ σχεδόν, στάσις τοῦ θύματός του ἐκέντα εἰς ἄκρον τὴν ἀλαζονείαν του. Ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐπιθυμίαν ζωηρὰν νὰ τὴν καθυποτάξῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ὑπακούῃ ὡς ὤφειλε.

Ἀλλ' εἰς τὸ σύνοφρυ τῆς Σολάνζης μέτωπον, εἰς τὸ σκληρὸν βλέμμα της, ἐμάντευε τὴν ἐμμονὴν καὶ τὸ βαθὺ μῖσος, ὅπερ ἦτο ἐρριζωμένον εἰς τὴν πληγωθεῖσαν αὐτῆς καρδίαν.

Βλέπων αὐτὴν ὁ μαρκήσιος ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ ὑπερήφανος αὕτη κόρη ἀνῆκέ ποτε εἰς αὐτόν, καὶ ὅτι βεβαίως ἦτο ὁ πρῶτος καὶ μόνος, ὅστις ἀπήλαυσεν αὐτῆς. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ τὴν καθυποτάξῃ καὶ ὁ ἔρως, ὃν τῷ ἐνέπνεε, τὸν κατελάμβανε μετὰ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς, μεθ' ἧς καὶ εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα.

Ἐπειδὴ δ' ἐσιώπα:

— Τί μὲ θέλετε; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη ξηρῶς.

— Σολάνζη, εἶπε προσπαθῶν νὰ φανῇ ἥρεμος, πρέπει νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἐπὶ τέλους, σπουδαίως.

— Καὶ τί ἔχομεν νὰ εἴπωμεν;

— Πολλά.

— Τί θὰ μοὶ εἴπῆτε, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ γνωρίζω;

— Δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω ἐδῶ. Παραχώρησόν μοι συνέντευξιν, ὅπου ἀλλοῦ θέλεις. Εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν δύνανται ἐρχόμενοι νὰ μᾶς διακόψουν. Πρέπει νὰ ὁρίσωμεν τὰς μεταξύ μας σχέσεις. Αἰσθάνομαι, ὅτι ἡ μνησικακία σου δὲν κατηυνάσθη, καὶ ὅτι θρηνεῖς πάντοτε ὅ,τι σὲ ἔκαμα νὰ χάσῃς, ἀφ' ὅτου σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ τὴν ἔρημον, ὅπου ἐβλάστανες.

Ἡ καρδία τῆς Σολάνζης συνεθλίβη.

Εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην ἐπεθύμει νὰ ἔζῃ.

— Πράγματι! τῷ εἶπε ζωηρῶς.

— Παραχώρησόν μοι συνέντευξιν, ἀναπόφευκτον καταστᾶσαν. Ἤλπισα μὲ τὸν χρόνον νὰ ἐκλείψῃ ἡ θλίψις σου καὶ νὰ πραϋνθῇ ἡ μνησικακία σου· ἠπατήθην! Πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃς λοιπὸν καὶ ἔπειτα ν' ἀποφασίσῃς. Μίαν μόνην ὥραν σοὶ ζητῶ.

— Ἔστω, εἶπεν ἐκείνη, πότε θέλετε;

— Αὔριον.

— Ποῦ;

— Ὅπου θελήσῃς.

— Ἐὰν τὸ πενιχρὸν τοῦ δωματίου μου δὲν σᾶς προξενεῖ ἀηδίαν, ἔλθετε ἐκεῖ. Εἶμαι ἐλευθέρα. Ὁ κόσμος ὀλίγον φροντίζει περὶ τῶν πράξεών μου, πικρὰ δὲ πεῖρα μὲ ἐδίδαξε νὰ προβλέπω πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ φοβοῦμαι καὶ λαμβάνω τὰ μέτρα μου. Αὔριον λοιπὸν κατὰ τὴν ἔξοδόν μου ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον.

— Εὐχαριστῶ.

Ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ ἀπεμακρύνθη.

Γ'

Τὸ μέγαρον τῶν Τανναὶ-Κουλὰνζ ἐκτίσθη κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, περὶ τὰ μέσα τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' καὶ διεφύλαττε τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὡραίας ἐκείνης ἐποχῆς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν δευτέραν μ. μ. ὥραν, ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ, μαρκησία δὲ Τανναί, ἐκάθητο πρὸ τοῦ παραθύρου αἰθούσης τοῦ πρώτου πατώματος, βλέποντος πρὸς τὰ Ἡλύσια-Πεδία.

Ἡ αἴθουσα αὕτη ἦτο ἐστρωμένη διὰ λευκοῦ ξύλου, λεπτῶς ἐξειργασμένου, μὲ χρυσᾶς ραβδώσεις, ἐφ' οὗ ὕφασμα βαθυκυάνου χρώματος, διασταυροῦν αὐτάς, ἐσχημάτιζε τετράγωνα.

Ἀντίζηλός τις τοῦ Βουσέ, ἐζωγράφησεν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς ἔρωτας, ρίπτοντας ρόδα εἰς οὐρανόν, εἰς ὃν κυμαίνονται λεπτότατα τεφρόχροα νέφη.

Ἡ μαρκησία ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας γραμμάτιον, ὅπερ ἀνεγίνωσκε δι' εἰκοστὴν ἤδη φοράν.

Ἦτο λακωνικώτατον:

«*Προσφιλής μου Ἑλένη.*

«Ἐπειδὴ τὸ θέλεις, θὰ ἔλθω.

»Τὰ τρυφερά μου σεβάσματα.

»**Ροβέρτος.**

Παρετήρει τὸ ἐκκρεμὲς ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον.

Ἡ Ἑλένη εἶχε καταστῇ ὡραιοτέρα, εἶχεν ἀποκτήσει ἰδανικόν τι κάλλος, προσθέτον τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτῆς ἀγγελικὴν ἔκφρασιν, ἀλλὰ συγχρόνως παρετήρει τις, εἰς τὰ ἐκλελυμένα χαρακτηριστικὰ αὐτῆς, διαφανῆ τινα ὠχρότητα προδίδουσαν τὴν ἀηδίαν, τὸν ἠθικὸν καὶ φυσικὸν κάματον, τὸν ἐχθρὸν αὐτὸν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔκυπτεν ἡ δυστυχὴς νέα.

Αἴφνης ἀνεσκίρτησεν.

Διαβάτης, ἐρχόμενος ἐκ τῆς παρόδου Γαβριέλλης ἐπλησίασε τὴν ἁμαξηλατὴν θύραν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἐνδεδυμένος διὰ τῆς ἀμέμπτου ἐκείνης ἁπλότητος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, ὅστις δὲν ἐπιζητεῖ νὰ ἐπιδειχθῇ.

Πάραυτα ἡ θαλαμηπόλος, ἢ μᾶλλον ἡ παιδαγωγὸς τῆς κυρίας Τανναί, Εὐγενία Λαρουέτ, ἀνύψωσε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας τῆς αἰθούσης καὶ ἀνήγγειλε χαμηλοφώνως:

— Ὁ κύριος κόμης δὲ Σουβραί!

— Τέλος πάντων, εἶπεν ἡ μαρκησία διὰ τόνου ἡδείας ἐπιπλήξεως, ἦλθες, Ροβέρτε. Ἔπρεπε νὰ σὲ προσκαλέσω διὰ νὰ ἔλθῃς. Οὕτω περιποιοῦνται τοὺς φίλους;

Ἐκεῖνος οὔτε κἂν ἐδικαιολογήθη.

Ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης καὶ τὴν ἐκράτησεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του ἐπί τινας λεπτά, καθήσας πλησίον της.

— Ἄλλοτε ἐβλεπόμεθα σχεδὸν καθ' ἑκάστην, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπεμακρύνθης καὶ ἐχρειάσθη σχεδὸν βία διὰ νὰ ἐπανέλθῃς!

Ὁ Ροβέρτος τὴν παρετήρει ἐν σιγῇ καὶ συγκεκινημένος, ἐκπλαγεὶς ἐκ τῶν καταστροφῶν, ἃς ἐκ πρώτου βλέμματος ἀνεκάλυπτέ τις ἐπὶ τοῦ ἰσχνοῦ ἐκείνου προσώπου.

Ἡ μαρκησία παρετήρησε τὴν θλιβερὰν ἐκείνην ἐντύπωσιν.

— Μὲ εὑρίσκεις παρηλαγμένην, Ροβέρτε; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἀλλά...

— Ὁμολόγησέ το.

— Τῳόντι, μοὶ φαίνεσαι πάσχουσα.

— Πάσχω, διότι πρὸ δύο μηνῶν δὲν ἦλθες. Κατατρύχομαι ὑπὸ νόσου, ἥτις δὲν μὲ ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω. Καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα σ' ἐκάλεσα...

— Τὰ μεγαλοποιεῖς! εἶναι ἀδύνατον.

— Καὶ διατί; Διότι εἶμαι πλουσία, διότι κατοικῶ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, διότι ἔχω ὅσους ὑπηρέτας δὲν ἤθελον, διότι καλοῦμαι μαρκησία δὲ Τανναὶ-Κουλάνζ, διότι αἱ θύραι τοῦ κόσμου ἀνοίγονται ἐνώπιόν μου καὶ δύναμαι νὰ φέρω οἰκόσημα εἰς τὰ μανδήλια καὶ τὰς ἁμάξας μου; Ἂν αὐτὸ καλεῖται εὐτυχία, τῳόντι δὲν δύναμαι νὰ παραπονεθῶ. Καλὰ λοιπόν, φίλε μου, εἶμαι ἴσως πολὺ ἀπαιτητική, ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν μοὶ ἀρκοῦσιν ἤδη.

— Καὶ τί λοιπὸν θέλεις, εἶπεν ἡδέως ὁ κόμης.

— Μὲ ἐρωτᾷς;

— Βεβαίως.

— Θὰ σοὶ τὸ εἴπω, ἀφοῦ προσποιῆσαι

ὅτι τὸ ἀγνοεῖς ἐκ λεπτότητος, ὅπως τὴν ἀποφράδα ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν σ' ἐσυμβουλεύθην, χωρὶς νὰ τολμήσῃς νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Ἑλένη, μὴ ἀνακάλει τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην!

— Ἄ! φίλε μου, συγχώρησόν με. Ἐὰν ἡ πικρία μου ἐξεχείλισε, τοῦτο προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς εὐτυχίας σου καὶ ὄχι τῆς ἰδικῆς μου! Πρὸ πολλοῦ πάσχω σιωπῶσα. Ὑπάρχει τι, ὅπερ δὲν θέλω ν' ἀμαυρώσω, τὸ ὄνομα, δηλαδὴ τῶν κοινῶν προγόνων μας. Ἀλλὰ μεταξύ μας, εἶπε μετὰ ζωηρότητος, δὲν θέλω πλέον νὰ κρύπτωμαι. Πληρώνω ἀκριβὰ τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματος τούτου. Μοὶ φαίνεται, ὅτι ἐλαφρυνομένη ὀλίγον ἐκ τοῦ βάρους, τὸ ὁποῖον πιέζει τὰ στήθη μου, θὰ καλλιτερεύσω καὶ ἡ ὑγεία μου θὰ βελτιωθῇ. Ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι τάχα τὸ καλλίτερον φάρμακον;

— Ὡμίλει λοιπόν!

— Μετὰ τὸν γάμον μου ἐσκέφθην ἐπὶ μακρόν· καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶχον καιρὸν νὰ πράξω τοῦτο, διότι πολὺ συχνὰ μένω μόνη. Ὅ,τι μοὶ λείπει εἶναι ἡ ἔντιμος καὶ τρυφερὰ φιλία, ἵνα μὲ ὑποστηρίζῃ, νὰ θερμαίνῃ τὴν καρδίαν μου, νὰ μοὶ δίδῃ τὴν δύναμιν νὰ ζῶ τὸν βίον, τὸν ὁποῖον ἀνοήτως ἐδέχθην καὶ ὃν εἶμαι ὑπόχρεως νὰ τὸν ὑποφέρω· εἶμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον, δὲν ἔχω τέκνα νὰ ἀγαπῶ, δὲν ἔχω σύζυγον, δὲν ἔχω τίποτε. Ὤφειλα νὰ σιωπήσω καὶ ἐν τούτοις ὁμιλῶ. Ἐὰν ἐσιώπων θ' ἀπεπνιγόμην. Ὁ Ὀλιβιέρος, νυμφευόμενός με, ἐνυμφεύθη τὴν κληρονόμον περιουσίας, ἣν ἤθελε νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ἰδικήν του. Ἔστω ἐπικατάρατος ἡ περιουσία αὕτη, ἥτις μὲ ἀπώλεσεν! Ὁ κηδεμών μου μὲ ἐπώλησεν, ἐνῷ ἐγὼ εἶχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ νὰ τὸν πιστεύω ὅταν ἐκαυχᾶτο ὅτι προητοίμαζε τὴν εὐτυχίαν μου. Δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψει παρὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ οἴκου του καὶ τὴν ἀνάγκην νὰ αὐξήσῃ τὰ πλούτη του διὰ συγγενείας, καὶ εἰς αὐτὰ ἐθυσιάσθην. Θέλεις νὰ τὰ μάθῃς ὅλα; Ὁ Ὀλιβιέρος εἶχεν ἐρωμένας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου του, τὰς ὁποίας καὶ κατόπιν διετήρησε. Τὸ εἰς Ἰταλίαν ταξείδιον, τὸ ὁποῖον τόσον παρέτεινεν, ἄλλον σκοπὸν δὲν εἶχε, παρὰ τὴν ἐντάμωσιν τῆς πριγκιπέσσης ἐκείνης Καβάλι, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εἶχε τὴν ἀναισχυντίαν νὰ μὲ ὁδηγήσῃ. Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν τοῦ γάμου μου ἀπήγαγεν ἐκ Σεβὰν τὴν θυγατέρα φύλακός τινος, σαγηνευθεῖσαν ἀναμφιβόλως ἐκ τῶν ὑποσχέσεών του καὶ τῶν θελγήτρων τοῦ ὀνόματός του. Οὐδὲν ποτὲ ὑπῆρξα δι' αὐτόν· μόλις λαμβάνει τὸν κόπον νὰ κρύπτῃ τὴν ἀδιαφορίαν του. Τὰ ἱπποδρόμια, ἡ λέσχη, τὸ χαρτοπαίγνιον, καὶ μυρίαι ἄλλαι προφάσεις, τὸν ἀπομακρύνουν τῆς οἰκίας του. Ἐὰν τυχαίως προβάλλω δειλῶς τὴν μόνωσίν μου, ἐπικαλεῖται τὸν συρμόν, τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ζῇ ὡς οἱ ἄλλοι καὶ μοὶ δίδει νὰ ἐννοήσω ὅτι οὐδὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ τὸν μιμηθῶ καὶ ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο ἂν εἶχε σύζυγον ἔκδοτον εἰς ὅλας τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἀσωτείας τοῦ κόσμου. Δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ περιφρονήσῃ περισσότερον! Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἤμην δύσκολος! ὀλίγη συμπάθεια πραγματική, αὐτὸ μοὶ ἤρκει, καὶ ἐνίοτε σκέπτομαι μετὰ φθόνου τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ἔβλεπον πέριξ μου εἰς Μορβάν, ἀγαπωμένους καὶ ὑποστηρίζοντας ἀλλήλους εἰς τὰς ἀθλίας καλύβας των. Διὰ νὰ μάθω πάντα ταῦτα, οὐδένα ποτὲ ἠρώτησα, οὐδέποτε κατεδέχθην νὰ κατέλθω εἰς κατασκοπείαν ἀναξίαν ἐμοῦ. Εἶδον, ἤκουσα, ἐννόησα. Καὶ γνωρίζεις καλῶς ὅτι δὲν ἀπατῶμαι, ἀφοῦ σύ, Ροβέρτε, φίλε μου, δὲν εὑρίσκεις λόγους ὅπως μὲ διαψεύσῃς.

Ἐσιώπησεν.

Ὠχρότης θανάσιμος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της.

Ἔφερε τὸ μανδήλιον εἰς τὰ χείλη της καὶ ὅταν τὸ ἀπέσυρεν εἶχε βαφῇ ἐλαφρῶς δι' αἵματος.

— Ὡς ἡ μήτηρ μου, ἐψιθύρισεν. Εἶναι παρήγορον ἐν τούτοις δι' ἐμὲ νὰ ἀποθάνω νέα, διότι ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶναι μαρτύριον.

Διέκοψε τὸν κόμητα ἑτοιμαζόμενον νὰ προφέρῃ κοινάς τινας παρηγορίας.

— Μὴν ὁμιλῇς, τῷ εἶπεν, ἀλλ' ἄκουσε. Εἰξεύρω τι, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνδιαφέρει.

— Ποῖον;

— Γνωρίζω, ὅτι εἶσαι ὡς ἐγὼ δυστυχής· μὴ τὸ ἀρνεῖσαι, διότι δὲν θὰ σὲ πιστεύσω. Φεῦ! ὑπήρξαμεν ἀμφότεροι ἔνοχοι! Σὺ μέν, διότι δὲν ὡμίλησας, ἐγὼ δὲ διότι δὲν ἠννόησα τὴν σιωπήν σου! Ἡ περιουσία μου σὲ ἐτρόμαζεν! Ἐφοβεῖσο μὴ κατηγορηθῇς ὡς πλεονέκτης. Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ τοῦτο; Ἐδοκίμασα νὰ σοὶ ἀποσπάσω μίαν ἐξομολόγησιν, Ροβέρτε, ἀλλ' αὕτη ἐβράδυνεν· ἡ φυγή σου μόνη μοὶ ἀπεκάλυψε τὰ αἰσθήματά σου· μὲ ἠγάπας, σὲ ἠγάπων περισσότερον ἴσως...

— Ἑλένη!

— Ὁ γάμος μας, φίλε μου, θὰ ἦτο πραγματικὴ εὐτυχία τοῦ οὐρανοῦ. Θὰ ἐβαδίζαμεν κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς ἥσυχοι καὶ ἀφοσιωμένοι, προσπαθοῦντες νὰ καταστήσωμεν καὶ ἄλλους κοινωνοὺς τῆς εὐδαιμονίας μας. Ἀντὶ τῆς εὐτυχίας ταύτης κατεδικάσθημεν ν' ἀποφεύγωμεν ἀλλήλους, ἢ μᾶλλον κατεδίκασες σεαυτόν! Ἰδοὺ τί δὲν θέλω. Εἶσαι τίμιος, Ροβέρτε, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μείνω τιμία. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀρκετὸν θάρρος, ὥστε νὰ λησμονήσωμεν ἔρωτα, ὅστις δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται, καὶ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ τρυφερὰν φιλίαν, ἥτις θὰ παρηγορῇ τὸν ἄσκοπον βίον μας, καθιστῶσα αὐτὸν ὑποφερτὸν καὶ γλυκύν; Ἰδοὺ τί ὡς χάριν σοὶ ζητῶ.

— Διάταξον· θὰ κάμω ὅ,τι ζητήσῃς ὅσον καὶ ἂν μοὶ εἶναι δύσκολον, διότι ἀληθῶς, Ἑλένη, σὲ ἀγαπῶ περιπαθῶς καὶ οὐδέποτε θὰ τὸ ἐμάνθανες, ἂν ἐπρόκειτο νὰ σοὶ τὸ εἴπω.

Ἐκείνη ἀπήντησεν ἁπλῶς:

— Εὐχαριστῶ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀντήλασσον τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

— Εἶναι ἡ Λουίζα, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἑτοιμάσου νὰ τὴν ἀκούσῃς, φίλε μου.

— Ἡ κυρία Μονταμβέρ;

— Δὲν μὲ ἐγκαταλείπει αὕτη. Ἡ Λουίζα τρελλή, ἐλαφρὰ ὡς εἶναι, κατὰ βάθος εἶναι ἀγαθωτάτη, πρόθυμος πάντοτε εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίας καὶ λίαν ἐπιεικὴς πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Ὅστις χρήζει τοιαύτης.

— Γίνεσαι κακόλογος.

— Ὅπως ὅλοι. Τὸ κακὸν εἶναι κολλητικόν.

— Βλέπεις, εἶπεν ἐκείνη μειδιῶσα, τὸ φάρμακον ἐνήργησεν ἤδη καὶ κατέστημεν φαιδροί, καὶ ἀφορμὴ τούτου εἶναι ἡ προσέγγισίς μας. Διατί νὰ ζῶμεν μεμονωμένοι;

Ὁ κόμης δὲν ἀπεκρίθη.

Τὸ νὰ ζῇ πλησίον τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣν οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἐνθυμῆται, ν' ἀποπνίγῃ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο πρὸς αὐτήν, νὰ περιορίζῃ τὴν καρδίαν του, ὅταν ἀκαταμάχητος ἕλξις τὸν ὤθει εἰς τοὺς πόδας της, ἦτο σκληρὰ δοκιμασία, εἰς ἣν ἡ Ἑλένη τὸν κατεδίκαζεν.

Ἡ βαρώνη Μονταμβὲρ εἰσῆλθε θορυβωδῶς.

Ἔσυρεν ὄπισθέν της ἄτομόν τι, ὅπερ ἐβάδιζε νωχελῶς· πρόσωπον, ἐμφαῖνον κόπωσιν, ἀνίαν, ἔκλυσιν. Ἐχαιρέτισε τὴν μαρκησίαν ἐλαφρῶς μειδιῶν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σουβραὶ λέγων:

— Καλημέρα, φίλτατε.

Ἐλαφρὰ καὶ ξηρὰ βῆξ τὸν ἐσταμάτησεν.

Ἦτο οὗτος ὁ βαρῶνος Ἀμεδαῖος δὲ Μονταμβέρ.

Ἦν, ἢ τοὐλάχιστον ἐφαίνετο, κατεστραμμένος. Ἐνῷ ἡ φίλη τῆς κυρίας δὲ Τανναί, ἦτο τὸ ζωηρότερον, τὸ τρελλότερον, τὸ προπετέστερον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατό τις ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἄ, σεῖς εἶσθε; εἶπε πρὸς τὸν Σουβραί. Σᾶς συγχαίρω, εἶσθε πολὺ καλὸς διὰ νὰ ἔρχεσθε, καὶ εἶναι θαῦμα ὅτι σᾶς βλέπω. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶσθε ἐπιλήσμων καὶ παραμελεῖτε τοὺς φίλους, ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Εἶσαι καλά, Ἑλένη; πάντοτε ἀδύνατος; ὅπως ὁ βαρῶνος. Πρὸ ὀλίγου ἐσυμβουλεύθην περίφημόν τινα ἰατρόν· ἀπ' ἐκεῖ ἐρχόμεθα. Πόσον παράδοξον μοῦ ἐφάνη τὸ γραφεῖον τοῦ ἰατροῦ αὐτοῦ! Πιστεύει τις, ἐκεῖ εἰσερχόμενος, ὅτι θὰ ἀκούσῃ χρησμόν, ὅστις θὰ τοῦ προείπῃ τὴν τύχην καὶ ἐξέρχεται ὡς νὰ ἐσυμβουλεύθη χαρτομάντην. Ἀκούσατε τὴν συνδιάλεξίν μας, δὲν σᾶς μεταβάλλω λέξιν:

«— Ἰδού, δόκτορ, ὁ σύζυγός μου, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ δυσηρεστούμην νὰ μάθω τί ἔχει· παραπονεῖται ὅτι πάσχει ἔκκλησιν δυνάμεων καὶ ἐρωτῶ διατί; ζῇ βίον ἥσυχον, ἀτάραχον, τακτικώτατον, τοὐλάχιστον καθόσον γνωρίζω!

»Ὁ ἰατρὸς ἐξήτασεν ἐπὶ μακρὸν καὶ σοβαρῶς τὸν Ἀμεδαῖον, ἔλαβε τὸν σφυγ-

μόν, τὸν ἐκτύπησεν ὀλίγον εἰς τὸ στῆθος καὶ τὰ πλευρά, ἐδάγκασε τὰ χείλη, ἐφάνη σκεπτόμενος, καὶ νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐσκέπτετο τὸ γεῦμά του, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του:

«— Κυρία βαρώνη, ὁ σύζυγός σας εἶναι ἀναιμικός, τοῦτέστιν ἀδύνατος, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως αἵματος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε, ὅταν δύναταί τις νὰ περιποιηθῇ τὸν ἑαυτόν του. Δεῖται ἀναπαύσεως, καλῆς τροφῆς καὶ καθαροῦ ἀέρος.

»— Ἀλλ' ἔχομεν πάντα ταῦτα, δόκτορ· ἀναπαύσεως κάμνει κατάχρησιν, καλὴν τροφὴν λαμβάνει ὅσην θέλει, καθαρὸν ἀέρα ἀναπνέει καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς πέμπτης εἰς τὸ δάσος. Τὸ πρωί, ὅταν ἐξέρχεται τὰ πάντα ἔχει.

»Ὁ ἰατρὸς ἐσκέφθη ἐκ νέου καὶ μοὶ εἶπεν:

«— Πρέπει νὰ τὸν φέρετε εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὰ λουτρά, ἢ εἴς τινα παραλίαν· ὅπου ἐκλέξητε.

»Ἀπήντησα: — Μετὰ τὸ ἱπποδρόμιον, ἐὰν ἐπιτρέπετε, δὲν δύναταί τις ν' ἀναχωρήσῃ εὐπρεπῶς πρὸ αὐτοῦ.

»Ὁ ἰατρὸς μὲ παρετήρησεν· ἐσκέφθη ὀλίγον διὰ τρίτην ἤδη φοράν, ἔπειτα μοὶ εἶπεν:

«— Τὸ μέγα ἱπποδρόμιον γίνεται μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, δὲν βλέπω τὸ ἄτοπον. Τὸ φάρμακον εἶναι εὔκολον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ γράψω.

»Ἔθεσα μετριοφρόνως πέντε λουδοβίκεια εἰς δοχεῖον, ὅπερ μοὶ ἐφάνη προωρισμένον διὰ τοῦτο. Ὁ ἰατρὸς ἔρριψε βλέμμα εἰς τὴν προσφοράν μου. Ἐννόησα, ὅτι τοῦ ἐφάνη μετρία, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μοῦ εἶπε καὶ τίποτε νέον, προσεποιήθην, ὅτι δὲν παρετήρησα τὸν μορφασμόν του καὶ ἔφυγα ὠθοῦσα πρὸ ἐμοῦ τὸν ἀσθενῆ».

Ὁ βαρῶνος ἔβηξεν ἐκ νέου καὶ ἠγέρθη ἐπιπόνως ἐκ τῆς ἕδρας ὅπου ἐκάθητο κύπτων.

— Μαρκησία, εἶπε, σοὶ ζητῶ τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῶ, δὲν αἰσθάνομαι τόσον καλά· ἄλλως τε ἐνθυμοῦμαι καὶ ὑπόθεσίν τινα...

— Ἥτις σᾶς καλεῖ εἰς τὴν λέσχην, ἀναμφιβόλως, ἐπέρανεν ἡ βαρώνη γελῶσα.

— Ναί· μετὰ τοῦ Ταλεβάνδ, εἶχον λησμονήσει, ἀπώλεσα τὴν μνήμην!

— Πάρε τὸ λανδώ, φίλε μου, καὶ στεῖλέ το πάλιν, σὲ παρακαλῶ.

— Βεβαίως! καλὴν νύκτα, μαρκησία.

— Καλὴν νύκτα, φίλτατε.

Ἔφυγε καὶ διὰ τῆς κλεισθείσης θύρας ἠκούετο ἀκόμη βήχων ἐλαφρῶς.

— Δὲν ἀνησυχεῖς; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη.

— Ἀνησυχῶ! ἄ, μάλιστα!

— Καὶ διατί;

— Διότι εἶμαι τῆς γνώμης τῆς μητρός μου.

— Καὶ τί λέγει ἡ κυρία Σεβερέν.

— Ὅτι εἶναι ψευτοάρρωστος, φίλη μου, ἀλλὰ τὸν ἐπιβλέπω. Καὶ σὺ τί κάμνεις;

— Τὴν αὐτὴν ζωὴν πάντοτε!

— Τὸ περιστέρι σου δὲν μένει εἰς τὸν περιστερεῶνά του;

— Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ λείπει συνεχῶς.

— Καθὼς ὁ ἄρρωστός μου. Οἱ ἄνδρες εἶναι φοβερὰ ἄπιστοι. Δὲν εἰξεύρει τις οὔτε τί νὰ πιστεύσῃ, οὔτε τί νὰ κάμῃ. Διέρχονται τὸν καιρόν των πλάττοντες μύθους, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς πιστεύει. Στοιχηματίζετε εἰς τὰ ἱπποδρόμια, κύριε Σουβραί;

Δὲν θὰ ἔδιδε καιρόν, ὅπως ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐδέησε ν' ἀναπνεύσῃ.

— Ὄχι, προσφιλής μου κυρία, εἶπεν ὁ κόμης δὲν εὑρίσκω καμμίαν εὐχαρίστησιν.

— Δὲν ὁμοιάζετε μὲ τὸν βαρῶνον, τὸν σεβαστόν μου σύζυγον. Ἀγνοῶ ἂν ἐνίοτε κερδίζει· δυνατόν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀκούω νὰ καυχᾶται. Ἴσως φυλάττει τὸ κέρδος του διὰ τὰ ἰδιαίτερα ἔξοδά του, διότι τὰ θυλάκιά του θὰ εἶναι ἀναιμικὰ ὡς αὐτόν. Ἐπὶ τέλους, χθές, εὑρεθεὶς λίαν στενοχωρημένος καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ ἐξομολογηθῇ εἴς τινα, ἀπετάνθη πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ μόνον τὰς κακοδιαθεσίας του ἐγνώριζον καὶ ἐν τούτοις εὑρίσκω τριάκοντα ἑπτὰ χιλιάδων φράγκων ἔλλειμμα καί τινα κλάσματα μάλιστα· δὲν τὰς εἶχον. Ἀπετάνθην λοιπὸν κρυφίως εἰς τὴν μητέρα μου, ἐξεύρεις τί μοὶ εἶπε;

«— Λάβε τὸ ποσόν, ἀλλὰ πτωχή μου κόρη, πιστεύω ὅτι ὁ σύζυγός σου, παίζει πολύ. Εἶναι ἀσθενής, εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλ' ἀλλοῦ ἔχει κάλλιστα τὴν ὑγείαν».

— Εἶναι πενθερὰ αὐτή· καλὴ σὰν τὸ ἀρνάκι, ἡ πτωχὴ γυνή, ἀλλὰ δὲν χωνεύει τὸν γαμβρόν της! Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ὅλοι εἰς τὰ ἴδια νερὰ κολυμβοῦν! Σὺ χθὲς δὲν ἦσο εἰς τὸ Μελόδραμα; Ἐπίστευα ὅτι θὰ σὲ ἴδω ἐκεῖ... παριστάνετο... Ἀλήθεια, τί παριστάνετο; ὅ,τι ὑπνηλότερον. Ἀλλ' ἡ αἴθουσα ἦτο θαυμασία. Ἐξεύρεις ὅτι ἀφίνουν τὰς τεχνητὰς εὐρύτητας τῶν ἐνδυμάτων, καὶ συνειθίζουσι τὰ στενὰ φορέματα. Ὁ συρμὸς μᾶς καθιστᾷ ὁμοίας πρὸς θήκας ἀλεξηλίων.

»Νὰ σᾶς εἰπῶ, εὐχαριστοῦμαι διὰ τὸν συρμὸν αὐτόν, ὅστις χαρίζει πολὺ εἰς τὰ ἄτομα, ἅτινα δὲν εἰσῆλθον ἀκόμη εἰς τὴν εὐσαρκίαν τῆς ὡρίμου ἡλικίας. Ἔρχεσαι εἰς τὸ δάσος; Ἀκούω τ' ἁμάξι, τὸ ὁποῖον ἄφησε τὸν βαρῶνον εἰς τὴν λέσχην καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἡ βῆξ θὰ τὸν ἀφῆκε. Σὲ ἁρπάζω· ἔχω τὴν ἅμαξαν τῆς μητρός μου, ἥτις, αὐτὴν μὲν μόλις τὴν χωρεῖ, ἀλλ' εἶναι διὰ τέσσαρας, καὶ καθὼς εἴμεθα τρεῖς θὰ πετῶμεν εἰς τὸν ἀέρα. Ἐξεύρεις τί ἄπειρος κόσμος θὰ εἶναι πέριξ τῆς λίμνης; Ὅλο τὸ Παρίσι θὰ εἶναι ἐκεῖ. Θὰ ἀρχίσωμε νὰ κακολογῶμεν τοὺς ἄλλους καὶ ὅπως δήποτε θὰ διασκεδάσωμεν.

Ἐδέησε νὰ ὑποταχθῶσιν.

Τὴν ἕκτην ὥραν ἡ ἅμαξα τῆς βαρώνης ἔτρεχεν εἰς τὴν πάροδον τῶν Ἀκακιῶν, κατόπιν τῆς σειρᾶς τῶν ἁμαξῶν, τῶν διευθυνομένων πρὸς τοὺς Παρισίους βραδέως, ὡς εἰ ἠκολούθουν νεκρικὴν πομπήν.

Ὁ ἥλιος κατήρχετο βραδέως ὄπισθεν τῶν λόφων τοῦ Μοντρετὸν καὶ τοῦ Σαὶν-Κλού, συγχέων τὴν λάμψιν τοῦ λευκοῦ φωτός του πρὸς τὸ χαλκόχρουν χρῶμα τῶν φανῶν, τὰ χρυσᾶ κοσμήματα τῶν ἁμαξηλατῶν καὶ τὰ κρύσταλλα τῶν ὀλίγων σκεπαστῶν ὀχημάτων, ἅτινα χάνονται εἰς τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν παντοειδῶν ἁμαξῶν.

Οἱ ἵπποι ἐκόμπαζον εἰς τὴν στενόχωρον σειρὰν τῶν ὀχημάτων, ρωθωνίζοντες καὶ πληροῦντες τοὺς χαλινοὺς αὐτῶν λευκοῦ ἀφροῦ.

Ἡ σιγὴ ἐβασίλευεν ἐν τῷ πλήθει ἐκείνῳ, τῷ ἀσχολουμένῳ ἀπολύτως εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ τὰς ἐνδυμασίας, καὶ νὰ ἐπισκοπῇ τὰς πολλὰς ἐκείνας μικροραδιουργίας τοῦ παρισινοῦ κόσμου.

Δὲν ἤκουέ τις εἰμὴ τὸν θόρυβον τοῦ ρυθμικοῦ βήματος τῶν ἵππων καὶ τὸν τροχῶν ἐπὶ τῆς νεωστὶ βραχείσης ἄμμου.

Ἡ βαρώνη ἐχαιρέτα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, φίλας αὐτῆς, κόρας καὶ συζύγους τραπεζιτῶν ἢ κολλυβιστῶν.

Ἐστόλιζε δι' ἐπιγραμμάτων τὰ περισσότερα τῶν ὀχημάτων, ἅτινα ἐγνώριζε, τινὰ τῶν ὁποίων ὡμοίαζον πρὸς ἀνθοφόρα κάνιστρα, ὅταν αἴφνης στραφεῖσα πρὸς τὴν μαρκησίαν:

— Χαιρέτισε, Ἑλένη, εἶπεν.

Γυνὴ τριακοντοῦτις περίπου διήρχετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ὀχήματος αὐτῆς, ἐνῷ ἐν μικρᾷ σκεπαστῇ ἁμάξῃ, ἥτις τὴν ἠκολούθει, δύο ἄνδρες, φέροντες ἐπὶ τοῦ στήθους ἄνθος, συνωμίλουν ζωηρῶς.

Ὁ εἷς τούτων ἐρρίφθη ἀποτόμως εἰς τὸ βάθος στρέφων τὴν κεφαλήν.

Ἐν τούτοις τὸ κίνημά του δὲν ὑπῆρξε τόσῳ ταχύ, καὶ ἡ μαρκησία ἀνεγνώρισε τὸν σύζυγον αὐτῆς, κύριον δὲ Τανναί, προσκεκολλημένον, οὕτως εἰπεῖν, κατόπιν τῆς πριγκιπέσσης Καβάλι.

— Αὐτή, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Μονταμβέρ, ἥτις δὲν εἶδε τὸν μαρκήσιον, εἶναι ἡ ὡραία, ἡ ἀπαράβλητος Βάνδα, ἡ καλλονὴ τοῦ Βορρᾶ, σελαγίζουσα σελήνη, ὑγιὴς ἐν τούτοις καὶ εὔρωστος. Ἀμαζὼν μὲ ἀλαβάστρινον σῶμα. Πῦρ ἐν χιόνι! Εἶναι ὡραιοτάτη καὶ ὅμως γνωρίζω ὡραιοτέραν αὐτῆς.

— Ποίαν λοιπόν; εἶπε μηχανικῶς ἡ Ἑλένη.

— Παρὰ τῇ ἰδικῇ μου καὶ ἰδικῇ σου ραπτρίᾳ τῶν νεωτερισμῶν.

— Τῇ Φελισίδι;

— Ἕνα πλάσμα, φιλτάτη. Πυρρόθριξ, ὁμοία τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἄλλη, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀμεδαίου!

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Σολάνζη Φαρζεάς· εἶναι προϊὸν τοῦ τόπου σας!

Ἡ κυρία δὲ Τανναὶ ἀνεσκίρτησεν, ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν. Οἱ ὀφθαλμοί της ἀπήντησαν τοὺς τοῦ κόμητος καὶ ἐχαμήλωσαν.

Αἱ ἅμαξαι διήρχοντο βραδέως.

Ἡ πριγκιπέσσα δὲν ἐταράχθη, ἐμειδίασε πρὸς τὴν μαρκησίαν, ποιοῦσα συγχρόνως διὰ τῆς χειρὸς φιλικὸν χαιρετισμόν.

Ἡ Ἑλένη ἀνεστράφη ἐπὶ τῶν προσκε-

φαλαίων της καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ἤνοιξε τὸ ριπίδιόν της διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ προσώπου της.

— Γνωρίζεσθε ; ἠρώτησεν ἡ βαρώνη.

— Συνηντήθημεν εἰς Βενετίαν.

— Πράγματι ! Ποῦ εἶχα τὸν νοῦν μου; Ὁ σύζυγός σου μοὶ ὡμίλησεν ἑκατοντάκις περὶ τούτου. Ἦτο ἐκ τῶν τελευταίων γνωρίμων . . . . τοῦ πρίγκιπος. Θὰ δώσῃ βεβαίως χοροὺς κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα, ὅταν τὸ πένθος της λήξῃ. Θὰ μοὶ προμηθεύσῃς προσκλητήρια.

— Ἐὰν πράγματι τὰ θέλῃς, πρέπει νὰ τὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου, εἶπε πικρῶς ἡ Ἑλένη.

— Βεβαίως, θὰ εἶναι περιζήτητος· ἡ περιουσία της εἶναι μεγάλη, τὸ μέγαρον αὐτῆς ἐξαίσιον, ὁ πρίγκιψ τὴν κατέστησε γενικὴν κληρονόμον του.

— Πῶς σοὶ ἀρέσῃ ὁ κόσμος ! μὲ τοὺς θορύβους του !

— Καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τοῦτο. Ἂν δὲν μοὶ ἤρεσκε, τί θὰ μοὶ ἔμενε ; μὲ σύζυγον σὰν τὸν ἰδικόν μου, δὲν τὸ σκέπτεσαι ;

Ἡ ἅμαξα ἀπηλλάγη τοῦ πλήθους· ἤρχισε νὰ τρέχῃ δρομαίως καὶ ἔστη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὁδὸν Ματινιόν.

Τηλεγράφημα ἀνέμενε τὴν Ἑλένην. Ἦτο τοῦ συζύγου της.

Τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι θ' ἀπησχολεῖτο καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν ἕνεκα ἀπροόπτου ὑποθέσεως.

Ὀργισθεῖσα, τὸ ἔσχισεν εἰς τεμάχια.

— Ἀπάτη καὶ ψεῦδος, ἐκραύγασεν ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

Ἠθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὸ δεῖπνον.

Δὲν ἐτόλμησεν.

Ἐφοβεῖτο τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν της.

Ὅταν τὴν ἀπεχαιρέτισεν :

— Ἰδοὺ ὁ βίος μου, εἶπε· καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι φθονοῦντές με.

Τὴν παρετήρησε μὲ ὄμμα πλῆρες τρυφερότητος, ἐδίστασεν ὀλίγον, ἐφάνη βιάζων ἑαυτὸν καὶ ἐξῆλθεν.

— Δυστυχῆ Ροβέρτε, ἐσκέφθη ἡ Ἑλένη, πῶς μ' ἀγαπᾷ !

[Ἕπεται συνέχεια]. *Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μείνωσιν ἐν Παρισίοις, ὁ δὲ κ. Δεβὼ ἐπελάβετο τοῦ ἔργου, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς θυγατρός του καὶ τοῦ Γουσταύου.

Ἡ θεραπεία τοῦ Ἐδμόνδου εἶχεν ἀποβῇ τὸ μέλημα τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν ἀπάντων, πλὴν τῆς μητρός του, ἥτις, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀπείρου ἐκείνης πεποιθήσεως, ἣν συχνάκις ὁ Θεὸς χορηγεῖ τοῖς γονεῦσιν, ἐγέλα μὲ τοὺς παρελθόντας φόβους της καὶ ἀπεκοιμᾶτο πᾶσαν ἑσπέραν ἐν τῇ ἡδείᾳ πραγματικότητι τῆς ἡμέρας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐδμόνδον, οὐδ' ὑπώπτευεν ὁποίων φροντίδων ἦτο τὸ ἀντικείμενον. Εἶχε κανονίσῃ τὸν βίον αὐτοῦ διὰ δύω ἢ τρία ἔτη, ὧν πέραν δὲν ἔβλεπεν. Ἡ μόνη του μέριμνα ἦτο νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του ὅ,τι ἐγνώριζε, προσπαθῶν συγχρόνως νά το λησμονῇ καὶ ἡ σύζυγός του ὅσον τὸ δυνατὸν μακρότερον χρόνον.

Ἐγνωρίσατέ ποτε στηθικούς, γινώσκοντας ὅτι εἶναι τοιοῦτοι ; Παρετηρήσατε ὁπόσας δι' αὐτοὺς ἔχει ὁ βίος ὄψεις, ἀγνώστους εἰς τοὺς ἔχοντας νὰ διαδράμωσι μακροτέραν ζωήν ; Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους, διὰ τοῦ προαισθήματος τοῦ θανάτου, ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει ἤδη μέρος τῆς αἰωνιότητός του, ἀντιλαμβάνονται τῶν ὄντων καὶ τῶν ἀντικειμένων καθ' ὅλως ἰδιάζοντα καὶ ἐκποιητικεύοντα αὐτὰ τρόπον. Βλέπουσι διὰ τῆς ψυχῆς μᾶλλον ἢ διὰ τοῦ σώματος. Παρ' αὐτοῖς τὰ συναισθήματα ἔχουσι τὸ ἀκαριαῖον τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ συγκινοῦν τοὺς ἄλλους μόνον διὰ συλλογισμοῦ συγκινεῖ τούτους ἐκ πρώτης ὄψεως. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῶν, στενοχωρουμένη λίαν ἐν τῷ στήθει των, τείνει διηνεκῶς νὰ νυψωθῇ καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ὑψῶν, ἐν οἷς ἀφικνεῖται, διαγινώσκει πᾶν τὸ διαφεῦγον τοὺς κοινοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ζῇ ὑψηλότερον τοῦ σώματός των, τοῦτο δὲ ἐξηγεῖ τὸν εὔκολον αὐτῶν θάνατον· ἐπειδή, τῆς ὑστάτης ὥρας ἐπελθούσης, τὸ ἄϋλον μέρος τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν ἔχει χωρισθῇ ἀπὸ τοσούτου ἤδη χρόνου τοῦ σωματικοῦ αὐτοῦ περικαλύμματος, ὥστε ἀποσπᾶται αὐτοῦ ἄνευ κόπου, ἄνευ ὀδύνης, καὶ ἐγκαταλείπει αὐτό, ὡς ἀποβάλλει τις ἱμάτιον βαρύ.

Ὡς εἴπομεν ἤδη, ἔχοντες νὰ ζήσωσι βραχύτερον, κέκτηνται τὴν δύναμιν νὰ ζῶσι ταχύτερον. Ἐξ ὅλων τῶν νόσων, ἃς ὁ Θεὸς κατέστησε συντρόφους τῷ ἀνθρώπῳ καὶ αἵτινες ἀφαιροῦσιν ἡμᾶς μίαν τῶν δυνάμεων ἐν ἑκάστῳ βήματι ἡμῶν, ἡ ποιητικωτάτη, ἡ ἡδυτάτη, ἡ μᾶλλον συμπαθὴς εἶναι προδήλως αὕτη. Τοῦτο δέ, διότι μόνη αὕτη ἔχει ἄμεσον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς· αἱ λοιπαὶ οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἐξασθενήσεις ὑλικαί, αὕτη δὲ ἀπόδειξις τοῦ ἀΰλου τῆς ψυχῆς. Αὕτη παρήγαγε ποιητάς.

Οἱ προσβληθέντες ὑπ' αὐτῆς ἔχουσιν, ὡς ὁ ἀσθενὴς τοῦ Μιλλεβουᾶ, ὅστις οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ αὐτὸς ὁ Μιλλεβουᾶ, ἀδιάλειπτον ἀνάγκην νὰ προσπελάζωσι τῇ φύσει, τῇ πρώτῃ ταύτῃ πηγῇ τῆς ζωῆς. Δι' αὐτοὺς τὰ δένδρα ἔχουσιν ἰδιάζουσαν σκιάν, τὰ πτηνὰ ἔχουσιν ᾆσμα μόνον αὐτοῖς καταληπτόν, ὁ ἥλιος θερμότητα ἄγνωστον τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις. Βλέπουσιν εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ, ἔνθα οἱ ἄλλοι βλέπουσι συνήθως μόνον φυσικόν τι γεγονός. Τὸ πρόσωπον αὐτῶν περιβάλλεται τέλος τὴν μελαγχολικὴν ποίησιν τοῦ πνεύματός των. Αἰσθάνονται πρὸς τὰς ὀδύνας τὸν οἶκτον, ὃν διεγείρουσιν. Εἶναι ἐπιεικεῖς, ἡ δὲ συγγνώμη ὑπάρχει ἐν ταῖς ὄψεσιν αὐτῶν, ἐπειδὴ εὑρίσκονται πλησίον τοῦ Κυρίου. Ἐὰν ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτοὺς διὰ τῆς δυνάμεως νὰ ἀναπαριστῶσι φυσικῶς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἡ ζωὴ ἐξεγείρει ἐν αὐτοῖς, τὸ πλεονέκτημα αὐτῶν τοῦτο καθίσταται αἴφνης μεγαλοφυΐα, χρωματίζεται διὰ χροιᾶς ὠχρᾶς καὶ διαφανοῦς, ὡς ἀκτὶς ἀστέρος, εὐῶδους ὡς τὸ ἀφανὲς ἄρωμα ἄνθους κεκρυμμένου. Ἀκούσατε τὸν Βελλίνην, ἀνάγνωτε τὸν Μιλλεβουᾶ, καὶ θανεύρητε ἐν τῇ μουσικῇ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῖς στίχοις τοῦ ἑτέρου τὸ ἀκατάληπτον ἐκεῖνο αἴσθημα, τὸ παραπονητικὸν καὶ μελῳδικόν, ὅπερ ὑπῆρξεν ὁλόκληρος ἡ ζωή των.

Αἰσθανόμενοι ὅτι τὸ μέλλον εἶναι ἀπηγορευμένον αὐτοῖς, λαλοῦσιν ἀδιαλείπτως περὶ τοῦ παρελθόντος αὐτῶν. Ἡ φωτίζουσα τὴν ὁδὸν αὐτῶν ἀκτὶς χρωματίζει μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου, καθ' ὃν τὸ λογικὸν αὐτῶν δὲν ἦτο ἀκόμη ἀνεῳγμένον, ὅπως συναθροίζῃ πᾶν ὅ,τι ἔβλεπον καὶ καταρτίζῃ βραδύτερον ἐξ αὐτοῦ ἀναμνήσεις. Ἀναμιμνήσκονται πάντων ἀκουσίως καὶ διότι ἡ μνήμη αὐτῶν προέρχεται ἐκ τῆς καρδίας. Ἡ συνδεομένη πρὸς τὴν νόσον αὐτῶν ποίησις εἶναι τόσον μεγάλη, τόσον παραδεδεγμένη, ὥστε, ὅταν ἀποθνήσκωσι, καὶ τοῦτο γίνεται γνωστόν, ἡ ἰδέα τοῦ ἀπαισίου καὶ σκελετώδους θανάτου δὲν προσβάλλει τὸ πνεῦμα. Ὅταν ἀκούῃ τις λεγόμενον : Ὁ δεῖνα ἀπέθανεν ἐκ φθίσεως, ἀναπαριστᾷ αὐτὸν ψυχρόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ὕπνου ἢ ἐν τῇ ἀκινησίᾳ τοῦ τάφου. Ἡ εἰκὼν δὲν παραμορφοῦται ἐν τῷ πνεύματι τοῦτο δὲ εἶναι προνόμιον θαυμάσιον τῆς νεότητος, ζώσης πέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Οὕτως οἱ ἀρχαῖοι βαθὺν ἠσθάνοντο σεβασμὸν πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀπέθνησκον νέοι. Ἀπεκάλουν αὐτοὺς εὐνοουμένους τῶν θεῶν· ἐκάλυπτον τὸν τάφον αὐτῶν δι' ἀνθέων, ὡς λέχος νυμφικόν, καὶ ἀνεμιμνήσκοντο αὐτῶν εὐχαρίστως κατὰ τὰς εὐτυχεῖς αὐτῶν στιγμάς. Αἱ νεαραὶ αὗται σκιαὶ διήρχοντο τοῦ πνεύματός των, χωρὶς νὰ λυπῶσιν αὐτό, ὡς τὰ λευκὰ ἐκεῖνα νέφη, τὰ ὀλισθαίνοντα ὑπὸ τὸ κυανοῦν θερινοῦ οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ μαυρῶσιν αὐτό. Ἐκληρονομήσαμεν τοῦτο παρὰ τῶν ἀρχαίων καί, ὅταν ἀναμιμνησκώμεθα τῶν ἐξαφανισθέντων ἡμῶν φίλων, ἡ μνήμη ἡμῶν ἀναπαύεται εὐαρεστώτερον ἐπὶ ἐκείνων, οὓς ὁ θάνατος ἔπληξε, χωρὶς νὰ ναμείνῃ τὸ γῆρας αὐτῶν, τὸ πρῶτον τοῦτο σάβανον. Τὰ δάκρυα, ἅτινα χέομεν χάριν αὐτῶν, εἶναι νέα, ὡς ἐκεῖνοι, σπανιώτατα δὲ συμβαίνει, ὥστε ἄνθρωπος, ζήσας ἤδη τεσσαράκοντα ἔτη καὶ θρηνῶν φίλον εἰκοσαετῆ, νὰ μὴ εἴπῃ ἡμέραν τινά, συλλογιζόμενος τὰς παρακολουθούσας τοὺς ἀπομένοντας ἀθλιότητας : «Εὐτυχὴς ὁ θανὼν ἐν τῷ λίκνῳ τῶν ὀνειροπολήσεών του».

Τελευταῖον, τοῦτο δὲ εἶναι τὸ μέγιστον δῶρον, ὅπερ ὁ Θεὸς ἐχάρισεν αὐτοῖς, οἱ φθισιῶντες γινώσκουσι νὰγαπῶσιν.

Οἱονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός των θαγαπήσωσιν αὐτὸ

κάλλιον τῶν ἄλλων. Εὑρίσκουσιν ἐν τῇ γυναικὶ ὅ,τι οἱ ποιηταὶ ἀναζητοῦσι καὶ ὅ,τι ὁ Θεὸς ἔθηκεν ἐν αὐτῇ. Ὁ ἔρως αὐτῶν εἶναι ἀναμεμιγμένος ἐκστάσει καὶ εὐγνωμοσύνῃ. Δύναται νὰ ποθάνῃ μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ γηράσῃ. Ἡ φύσις θὰ παράσχῃ αὐτοῖς, ὅπως ἀγαπῶσι, δύναμιν ἀσυνήθη, ἥτις ἐπισπεύδει μάλιστα συχνάκις τὸν θάνατον αὐτῶν. Τὸ πῦρ εἶναι ὑπερβολικὸν διὰ τὴν ἑστίαν, καὶ θὰ την καταναλώσῃ. Ἡ πηγή, ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ δροσισθῶσι, θά τους πνίξῃ, ποτίζουσα αὐτούς.

Ἀλλ' ἄχρις οὗ ὁ θάνατος τοὺς παγώσῃ, θὰ ζητήσωσι νὰ θλίψωσι τὸ ἔσχατον τὴν χεῖρα ἐκείνης, ἣν ἐξελέξαντο. Θἀγαπήσωσι τέλος, ὡς ἅπασαι αἱ γυναῖκες θὰ ἐπεθύμουν νἀγαπηθῶσιν. Ὁ ἔρως αὐτῶν ἔσται αἰωνία ἀνάμνησις· διότι δὲν θὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ ψυχρανθῇ καὶ δὲν θὰ φθάσωσι μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ δύναται πάντοτε νὰ προσβλέπῃ ἀδιαφόρως τὴν γυναῖκα, ἣν ἐξόχως ἐλάτρευσεν. Θὰ ἐγκαταλίπωσι τὸν κόσμον τοῦτον, πιστεύοντες ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ ἀγαπῶσι πάντοτε οὕτως. Θἀποκοιμηθῶσιν ἐν ὀνειροπολήσει τῆς ψυχῆς των. Θὰ ἐξαφανισθῶσιν, ὡς ὡραία ἐαρινὴ ἡμέρα, μὲ τἄσματα, τὰ ἄνθη, τοὺς φλοίσβους καὶ χωρὶς νὰ ἴδωσι πίπτοντα τὰ φύλλα αὐτῶν, οὐδὲ θνήσκοντα τἀρώματά των ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ χειμῶνος.

Οὕτως ὁ Ἐδμόνδος ἠγάπα τὴν Ἀντωνίναν.

Ὁποία γοητεία ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα τῶν πρώτων ἡμερῶν, αἵτινες ἐδόθησαν αὐτοῖς, ὅπως διέλθωσιν ὁμοῦ, λησμονοῦντες τὸν κόσμον, λησμονούμενοι ὑπ' αὐτοῦ καὶ παραδιδόμενοι ἄνευ περιορισμοῦ ἀλλήλοις!...

Ὅτε ὁ Ἐδμόνδος εἶχεν ἴδῃ τὴν Ἀντωνίναν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται ἁπάσας τὰς γεννηθείσας ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐλπίδας: «Δυνατὸν ἡμέραν τινὰ νἀνήκῃ εἰς ἐμέ», εἶχεν εἴπῃ. Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶχεν ἔλθῃ. Ἡ Ἀντωνίνα ἦτο ἰδική του.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἠγνόει ἔτι πρὸς ποῖον μέλλον ἐβάδιζεν· ἤδη ἐγίνωσκεν αὐτό, μία δὲ στιγμή, ὑπεξαιρουμένη ἐκ τοῦ ἔρωτός του, θά τῳ ἐφαίνετο κλοπή, διαπραττομένη κατὰ τῆς εὐτυχίας του.

— Εἶναι ἰδική μου, ἔλεγε καθ'ἑαυτόν· ἀλλ' εἶμαι ἰδικός της, ἕως ὅτου ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

Καὶ ἠγάπα τὴν Ἀντωνίναν δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς διανοίας, δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων, δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς καρδίας. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ ἀνῆκεν εἰς τὴν ὡραίαν ταύτην παιδίσκην, καὶ ἡ θέα αὐτῆς παρῆγεν ἐν αὐτῷ ῥῖγος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν. Ἅμα τῇ προσεγγίσει της οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ δὲν κατέλιπον πλέον τὰς κινήσεις της, ἡ καρδία του ἀνεσκίρτα ἐν τῷ στήθει του, τὸ στόμα του ἠνοίγετο ὡς διὰ νὰ ψάλῃ, νέαι ἰδέαι ἀνεγεννῶντο ἐν αὐτῷ, καὶ ἤκουε τὴν ἠχὼ τῶν ἀγνῶν αὐτῶν μελῳδιῶν, χαρμοσύνων καὶ ἁρμονικῶν, ὡς ὑπολαΐδες ἐν θάμνῳ. Πρὸς οὐδὲν τῶν ἐν τῇ συζύγῳ του διετέλει ἀδιάφορος, ἡ δὲ ψυχή του ἀντηνάκλα αὐτὴν ἀδιαλείπτως. Εἶχε παραγγείλῃ νὰ κατασκευάσωσιν αὐτῷ θάλαμον εὐάρεστον καὶ μαλακὸν ὡς φωλεά, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπεθύμει νὰ περικλείσῃ τὴν φύσιν ὁλόκληρον. Οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὀροφὴ εἶχον ἐξαφανισθῇ ὑπὸ τὴν μέταξαν, ὁ ποῦς ἐβυθίζετο ἐντὸς ταπήτων ἐκ παχέος ἐρίου, μακροῦ, ὡς ἡ χλόη τῶν ἀγρῶν. Πτηνὸν θὰ ἠδύνατο νὰ ἵπταται εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἀρωματώδους τούτου κλωβοῦ, ἄνευ κινδύνου νὰ θλάσῃ τὰς πτέρυγάς του. Πάντα τὰ ἔπιπλα ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ χονδρομετάξης καὶ ὑπεχώρουν ὡς ἀφρός. Δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ οὐδ' ἴχνος ξύλου ἐν ὅλῳ τῷ θαλάμῳ, καὶ κατὰ μῆκος τῶν περιπετασμάτων διεχέοντο μεγάλα φυσικὰ ἄνθη ἄνευ ἀρώματος, ἀλλὰ πλούσια εἰς χρώματα καὶ ὡραιότητα.

— Δὲν θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἐξοχήν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος εἰς τὴν σύζυγόν του· θέλω λοιπὸν ἡ ἐξοχὴ νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ, ὄχι μόνον κατὰ τὸ θέρος, ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη.

Ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἀμφότεροι οἱ ἐρασταὶ ἡμῶν ἐνεκλείοντο ἐν τῷ σκιερῷ τούτῳ θαλάμῳ, οὗτινος τὰ καταβιβασμένα παραθυρόφυλλα καὶ τὰ κεκλεισμένα παράθυρα ἄφινον νὰ διεισδύῃ ἡμίφως μόνον, ὅμοιον τῷ λυκόφωτι τοῦ Ἰουνίου. Ὁ Ἐδμόνδος οὐδὲ τὴν ἐσθῆτα τῆς Ἀντωνίνης ἤθελε νὰ ἐγγίσῃ χεὶρ ξένη.

— Ἐμοῦ ζῶντος, ἔλεγεν αὐτῇ, οὐδείς, οὐδὲ θαλαμηπόλος ἀκόμη, θά σε πλησιάσῃ. Τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ ζηλοτυπίας, ἀλλ' ἐκ φιλαυτίας. Νομίζω ὅτι ἡ ἐπαφὴ τῶν ξένων θά σε ἀφῄρει κανὲν τῶν ἀρωμάτων σου.

Οὕτως, ὅτε ὁ Ἐδμόνδος ἐξήρχετο μετὰ τῆς συζύγου του, θὰ ἐπεθύμει νὰ την φέρῃ μέχρι τῆς ἁμάξης της, ὅπως μὴ ἐγγίσῃ τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν της. Περιεκάλυπτεν αὐτὴν ὅσον ἠδύνατο, ὅπως ἀποκρύψῃ ἅπασαν ἐκείνην τὴν καλλονήν, ἥτις ἦτο καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι γνωστὴ μόνον εἰς αὐτόν. Κατέκλινεν αὐτὴν ἐν τῇ ἁμάξῃ της ὡς παιδίον, καὶ ἔλεγον εἰς τὸν ἁμαξηλάτην των, ἐρωτῶντα ποῦ ἤθελον νά τους φέρῃ: «Εἰς τοὺς ἀγρούς.»

Οἱ περίπατοι οὗτοι ἐγίνοντο τὸ ἑσπέρας. Μέχρι τῆς δευτέρας πρωινῆς ὥρας ἔμενον οὕτω, καὶ ἡ γῆ ἀνῆκεν αὐτοῖς. Ἐνίοτε ὁ Ἐδμόνδος ἔλεγε τῇ Ἀντωνίνᾳ: «Τραγούδησέ μου» καὶ πρὶν ἢ περατωθῇ τὸ ᾆσμα, ἔδρεπεν αὐτὸ διὰ φιλήματος ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Τέλος ἐπανήρχοντο. Ὁ Ἐδμόνδος τότε ἐκαλλώπιζε τὴν σύζυγόν του διὰ τὸν ὕπνον. Ἑσπέραν τινά, ἐνῷ ἐκείνη ἐκοιμᾶτο, ἐξῆλθε, καὶ μεταβὰς ἠγόρασεν ἅπαντα τὰ ῥόδα, ἅτινα ἔμενον παρά τῳ ἀνθοκόμῳ του, καί τα ἀπεφύλλισεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Ἀντωνίνης. Ὅταν ἐξηγέρθη, ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ ἀνθέων.

Ἠγνόει τί νὰ ἐπινοήσῃ.

Παρεσκεύαζεν αὐτῇ τὸν βίον, ὡς διάγουσιν αὐτὸν αἱ κρεολαί. Ἦτο δι' αὐτὴν ὅ,τι θὰ ἦσαν εἴκοσι δοῦλοι. Διέμενεν ὥρας ὁλοκλήρους, θεωρῶν αὐτὴν κοιμωμένην, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰδικά μου. Τὸ σῶμα τοῦτο καὶ αὐτὴ ἡ καλλονή μου ἀνήκουσι. Τὸ νεαρὸν τοῦτο καὶ στερεὸν στῆθος, τὸ ἠρέμα παλλόμενον, ὡς φύλλον κινούμενον ὑπὸ ἐωθινῆς αὔρας, οἱ λευκοὶ οὗτοι καὶ τορνευτοί, ὡς οἱ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ὦμοι, οἱ κεκλεισμένοι οὗτοι ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὀφθαλμοί, οἵτινες ὅμως, ἀνοιγόμενοι, θἀναζητήσωσιν ἐμέ, τὸ ἡμίκλειστον τοῦτο, ὡς θήκη μαργαριτῶν, στόμα, τὸ ἀφίνον νὰ φαίνηται τὸ περιεχόμενον ἐν αὐτῷ, ἡ μακρὰ αὕτη μέλαινα κόμη, ἡ διαχεομένη ὡς κῦμα ἐβένου, ταῦτα πάντα ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ, εἰς ἐμὲ μόνον... Οὐδεὶς πρὸ ἐμοῦ εἶπεν εἰς τὸ θελκτικὸν τοῦτο πλάσμα, πᾶν ὅ,τι ἐπιτρέπεται εἰς ἐμὲ νὰ τῳ λέγω. Ἑνὸς μόνου ἀνδρὸς τὸ ὄνομα γνωρίζει, τὸ ἰδικόν μου. Ζῇ μόνον δι' ἐμοῦ, ζῶ μόνον δι' αὐτῆς. Ποῦ νἀνεύρω εὐδαιμονίαν μεγαλειτέραν, εὐτυχίαν πληρεστέραν, γοητείαν βεβαιοτέραν!...

Ἔπειτα ὁ Ἐδμόνδος, ἀφίνων τὰς ἰδέας του νἀκολουθῶσι τὸν ῥοῦν αὐτῶν μέχρι τέλους, ἔλεγεν ἐνίοτε καθ' ἑαυτόν:

—Καὶ νὰ σκέπτωμαι ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ καταλίπω ἅπασαν τὴν εὐτυχίαν ταύτην!... Τί θἀπογείνῃ τότε αὕτη; Θὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὴν μνήμην μου ἢ ἡ ἀνάγκη αὕτη τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποίαν χέω ἀσυνέτως ἐν τῇ ψυχῇ της, θὰ κατακυριεύσῃ αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νά με λησμονήσῃ παρά τινι ἄλλῳ;... Διαλογισμὸς φρικαλέος! ἄλλος ἀνὴρ νὰ κατέχῃ τὴν γυναῖκα ταύτην, ὡς τὴν κατέχω ἐγώ... Νὰ λέγῃ αὐτῷ τοὺς αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸς ἐμέ.... Νὰ δύναται νὰ θεωρῇ, ὡς ἐγὼ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἅπαντα τὰ πλούτη τῆς καλλονῆς της!... Κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τὸ βλέμμα τῆς Ἀντωνίνης νὰ ζητῇ πρόσωπον, ὅπερ δὲν θὰ ἦτο τὸ ἰδικόν μου, αἱ χεῖρες αὐτῆς νὰ θλίβωσι χεῖρα, ἥτις δὲν θὰ ἦτο ἡ ἰδική μου, ἐνῷ ἐγὼ ὠχρὸς καὶ παραμεμορφωμένος θὰ κοιμῶμαι ὑπὸ τὴν ὑγρὰν γῆν, λησμονημένος ὑπ' αὐτῆς! Τὸ ὄνομά μου θά τῳ ἀνεμίμνησκε μόνον ἓν καθῆκον, καὶ θὰ ἤρχετο ἅπαξ κατὰ τύχην νὰ ῥίψῃ ἕνα στέφανον καὶ ἐπισκεφθῇ τὸν ἔρημον τάφον μου. Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! καὶ ὅμως εἶναι ἡ ἐνδεχομένη ἀλήθεια· διότι ἡ καρδία οὕτως εἶναι πεπλασμένη, τείνει νὰ λησμονῇ πᾶν ὅ,τι ἠγάπησεν, ὅταν ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἠγαπημένου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξεγείρῃ λύπην ἐν αὐτῇ. Καὶ τοῦτο νὰ συμβῇ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, δύω ἴσως... δύο ἐτῶν, ἅτινα θὰ διέλθωσιν ὡς δύο λεπτά! Διατί, ἅμα μαθὼν τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἀγγελίαν, διατί δὲν ἔφυγα, χωρὶς νὰ παρατηρήσω ἐνώπιόν μου; διατί ἤρχισα μίαν εὐτυχίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ τέρμα δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ φθάσω καὶ ἥτις θά με κάμῃ νἀποθάνω ἐν μέσῳ βλασφημιῶν καὶ θρήνων;... Ποῦ νὰ εὕρω ἄνθρωπον, ὅστις νά μοι παράσχῃ ζωήν, νὰ χύσῃ ὅλον τὸ νέον καὶ γόνιμον αἷμά του εἰς τὸ ἰδικόν μου;.... Ὑπάρχουσι τόσοι ἄνθρωποι ζῶντες ἀνωφελῶς....

Ὅτε δὲ ὁ Ἐδμόνδος διελογίζετο οὕτως, ἔπληττε τὸ στῆθός του καί, ἐξυπνίζων αἴφνης τὴν Ἀντωνίναν, τῇ ἔλεγε:

—Ἐπανάλαβέ μου ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅτι θὰ εἶσαι πιστὴ εἰς τὴν μνήμην μου καὶ τὸν ἔρωτά μου, νεκροῦ ἢ ζῶντος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, καὶ ἡ θλῖψις αὕτη μετέβαινε πρὸς συνάντησιν ἁπασῶν τῶν θλίψεων, αἵτινες ἀφανίζονται ὑπὸ τὴν πνοὴν γυναικός.

Ἡ δὲ Ἀντωνίνα, καὶ αὕτη ἦτο ἐπίσης εὐτυχής, ὅσον πλάσμα ἀνθρώπινον δύναται νὰ εἶναι.

Ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτῆς ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ψυχή της κατῴκει νέαν τινὰ σφαῖραν, ἀνέπνεεν ἀέρα νέον, κατάφορτον ἀγνώστων ἀρωμάτων γενομένων χάριν αὐτῆς μόνης. Ὁ ἀδιάλειπτος οὗτος ἔρως, οὗτινος αὕτη ἦτο τὸ ἀντικείμενον, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποκαλυφθῇ εἰς αὐτήν, εἶχε διανοίξῃ ἅπασαν τὴν ὕπαρξίν της εἰς τὰς θερμὰς ἀναθυμιάσεις τῆς ζωῆς.

Εὑρίσκετο ἠθικῶς εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τῆς εὐξίας, ἣν ὑφίσταταί τις, ὅτε ἐν ἀνατολικῷ λουτρῷ μεταβαίνει εἰς θερμοκρασίαν θερμοτάτην ἤδη, ἐπιδεξίως ἀρωματιζομένην καὶ ἀνὰ μέσον τῆς ὁποίας φθάνει εἰς τὸ οὖς ἁρμονία μετὰ φειδοῦς διαχεομένη. Ἡ Ἀντωνίνα ἐφέρετο ὑπὸ τῆς ζωῆς, ὡς θὰ ἐφέρετό τις ὑπὸ νέφους.

Τὸ πᾶν ἦτο ἡδύ, ἑλκυστικόν, ἀκτινοβόλον περὶ αὐτήν. Κύκνου δίκην ὠλίσθαινεν ἀνὰ μέσον δύω κυκνῶν, ὅτε δὲ ἐνίοτε, ὡς καὶ ὁ σύζυγός της, ἐπανέτρεχεν εἰς τοὺς φόβους περὶ τοῦ μέλλοντος, ὁ πατήρ της ἔλεγεν αὐτῇ:

—Ἔλπιζε, τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς.

Ἀλλ' αἱ θλιβεραὶ αὗται ἰδέαι τῇ ἐπήρχοντο σπανίως· ἐπειδὴ ὁ βίος αὐτῆς ἐνετρύφα ἐντὸς ἀτμοῦ χαρᾶς, ὁμοίου πρὸς τὰς ῥοδόχρους ἐκείνας ὁμίχλας, τὰς κατερχομένας τὴν πρωΐαν ἐπὶ τῶν πεδιάδων καὶ ἐπί τινας στιγμὰς καλυπτούσας καὶ αὐτοὺς τοὺς πλησιαιτάτους ὁρίζοντας.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Τοῦ κατωτέρω συγκινητικωτάτου διηγήματος ἡ μετάφρασις ἀπεστάλη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Ζακυνθίου — ἤδη δὲ ἐν Πύργῳ διαμένοντος καὶ θεραπεύοντος ἐπίσης τὸν λόγιον ὡς καὶ τὸν κερδῷον Ἑρμῆν—κ. Ἀνδρέου Π. Βλαχοχρήστου, εὐχαρίστως δὲ καταχωρίζομεν αὐτὴν εἰς τὰς στήλας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πεποιθότες, ὅτι προσφέρομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις εὐάρεστον ἀνάγνωσμα. Σ. τ. Δ.

RENÉ SOSTA

Η ΕΥΑ

Διήγημα

Α΄

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιῶσα. Οὐχ ἧττον λεπτά τινα κύματα ἐκύλιον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της τὸν ἀργυροῦν καὶ φωσφορολαμπῆ ἀφρόν των, ὃν αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης καθίστων λαμπρὸν καὶ διαφανῆ.

Ἦτο Σεπτέμβριος, περὶ τὴν ὀγδόην ἑσπερινὴν ὥραν. Ἡ ἡμέρα ὑπῆρξε θερμή. Ὁ ὁρίζων ζοφερὸς καὶ βεβαρημένος παράδοξον ἀπετέλει ἀντίθεσιν μετὰ τοῦ κέντρου τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἀνήρχετο ἡ ὠχρόλευκος ὄψις τῆς σελήνης, ἥτις ἐφαίνετο κατασκευάσασα ἐκεῖ ἀπέραντόν τι φωτεινὸν χάσμα. Ἡ αὔρα ἔπνεεν ἐκ νότου μετά τινος ἐντάσεως, προξενοῦσα κατὰ διαστήματα τὸν θόρυβον τοῦ ἀπομεμακρυσμένου τῆς βροντῆς βόμβου.

Μεθ' ὅλην τὴν γαλήνην ταύτην τῶν κυμάτων, μεθ' ὅλον τὸ κατὰ μέρος πλὴν ζωηρὸν φῶς, ὅπερ διεχέετο ἐν τῷ αἰθέρι, ναύτης τις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναγγείλῃ τὴν προσέγγισιν καταιγίδος.

Τὸ ἀμερικανικὸν πλοῖον ὁ *Κῆρυξ*, σχηματίζον μέλαν ὄγκον ἐπὶ τοῦ σπινθηροβολοῦντος τούτου ὠκεανοῦ, διέσχιζε διὰ τοῦ χαλυβδίνου κέντρου του τὸ ὕδωρ καὶ διήνυε δι' ὅλου τοῦ ἀτμοῦ πεντεκαίδεκα καθ' ὥραν μίλια.

Πρὸ ἕνδεκα ἡμερῶν εἶχε καταλίπῃ τὴν Ἄβρην, φέρον φορτίον διάφορα γαλλικὰ ἐμπορεύματα καί τινας ἐπιβάτας, οὓς μετεκόμιζεν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅπου ὤφειλε τὸ βραδύτερον μετὰ τὴν αὔριον νὰ ἀγκυροβολήσῃ, ἐὰν μὴ κώλυμά τι παρενεβάλλετο εἰς τὴν πορείαν του.

Τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐπιβατῶν εἶχε κατέλθῃ εἰς τοὺς θαλαμίσκους. Ἔμενον μόνον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὀνειροπόλοι τινὲς καί τινες παρατηρηταί. Πρὸς τοῖς βραδύνασι τούτοις συγκατελέγοντο νεανίας τις καὶ νεαρά τις κόρη, οἵτινες καθήμενοι ἐπί τινος ἐδωλίου ἐξηκολούθουν συνδιαλεγόμενοι.

— Ἡ παιδαγωγός σας, εἶπεν ὁ νεανίας παραχρῆμα, εἶχε δίκαιον, Εὔα· ὁ καιρὸς εἶνε ψυχρὸς καὶ ἔπρεπε νὰ καλυφθῆτε διὰ τῆς χλαίνης ταύτης, ἣν πρὶν ἢ κατέλθῃ σᾶς ἀφῆκε, καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας ἤθελεν εἶσθαι κινδυνῶδες νὰ καταφρονῆτε τὸν λεπτὸν ἄνεμον, ὅστις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίσταται ἰσχυρότερος. Δὲν δύναμαι νὰ ἀποφασίσω, ὅπως σᾶς ἀφήσω ἤδη νὰ κατέλθητε, σκεπτόμενος ὅτι εἶναι ἴσως ἡ τελευταία ἑσπέρα, ἣν ὁμοῦ διερχόμεθα.

Ἡ νεᾶνις ἐγερθεῖσα ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων της τὴν ὁποίαν ἐκράτει λευκὴν ἐφεστρίδα, ἀνυψώσασα δὲ τὴν κορδύλην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἐπανεκάθησεν.

— Οὐδὲ στιγμὴν καὶ ἐγώ, ἀπήντησε, Γουλιέλμε, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολέσω ἐκ τῆς θελκτικῆς ταύτης ἑσπέρας, ἥτις εἶναι πιθανόν, ὡς εἴπατε, ἡ τελευταία ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου, ἀλλ' ἥτις, εἶμαι βεβαία, δὲν θέλει εἶσθαι ἡ τελευταία τῶν συνδιαλέξεών μας, καθόσον σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ὅταν θέλω εἴπει εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι ἀγαπώμεθα, οὗτος θὰ σπεύσῃ νὰ προσκαλέσῃ ὑμᾶς, ὅπως ἔλθητε νὰ τὸν ἴδητε καὶ συνδιαλεχθῆτε μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν τοῦ μέλλοντος σχεδίων μας.

— Εἶναι χίμαιρα πᾶν ὅ,τι φαντάζεσθε, Εὔα. Ὁ κύριος Ἔβανς θέλει συναινέσει ἀναμφιβόλως νὰ μὲ δεχθῇ, ἐὰν πρὸς τοῦτο τὸν παρακαλέσητε· ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θὰ τῷ εἴπω ὅτι εἶμαι πτωχός, ὅτι τὸ μέλλον μου, ἡ κατάστασίς μου, ὁ πλοῦτός μου στηρίζονται ἐπί τινος χημικῆς ἀνακαλύψεως, ἣν ἐποιήσατο ὁ δόκτωρ ἀδελφός μου, καὶ ὅτι ἐγώ, ὁ συνεταῖρός του, ἐπεφορτίσθην νὰ τὴν διαδώσω ἐν Εὐρώπῃ, φοβοῦμαι ὅτι θὰ μοὶ ἀντιτάξῃ τὴν ἰδιότητά του ὡς πλουσίου ἀνθρώπου καὶ θέλει μοὶ ἀρνηθῇ τὴν χεῖρά σας. Γνωρίζω καλῶς, ὑμεῖς μοὶ τὸ εἴπατε, ὅτι ἔχομεν μεθ' ἡμῶν τὴν κυρίαν Γράμφεν, ἥτις ἀνέθρεψεν ὑμᾶς, ἣν ὁ κύριος Ἔβανς σέβεται καὶ τιμᾷ, καὶ ἥτις θέλει χρησιμεύσει ἡμῖν ὡς καλὸς συνήγορος· αὕτη εἶδε γεννηθέντα καὶ ἀναπτυχθέντα τὸν ἔρωτα ἡμῶν διαρκοῦντος τοῦ ἔτους τούτου, ὅπερ μετ' αὐτῆς διήλθετε ἐν Παρισίοις· αὕτη ἤκουσε τὴν πρώτην ὁμολογίαν μου καὶ ἐνεθάρρυνε τὴν ἰδικήν σας. Θέλει εἴπει εἰς τὸν πατέρα σας ὅτι χάρις εἰς ἐμὲ αὕτη ζῇ εἰσέτι καὶ ἐπαναφέρει εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του· θέλει τῷ διηγηθῇ ὅτι τὴν ἔσωσα ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ θέλει κατασκευάσει ἐξ ἐμοῦ ἕνα ἥρωα· πάντα ταῦτα ἀναντιρρήτως θέλουσι βαρύνει ἐν τῇ τρυτάνῃ, ὅπου θέλει σταθμισθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ κυρίου Ἔβανς, ἀλλ' ἡ τρυτάνη αὕτη θέλει κλίνει πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ πατρός σας.

— Γουλιέλμε, ἀπήντησεν ἡ Εὔα, ὁ πατήρ μου οὐδέποτε ἀντέπραξεν εἰς τὴν θέλησίν μου, μεθ' ὅλην δὲ τὴν στιγμιαίαν πενίαν σας θέλει συγκατατεθῇ, ὅταν θέλω τῷ εἴπει ὅτι ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐξαρτᾶται ἡ εὐδαιμονία μου. Ὅθεν ἀποδιώξατε τὰ θλιβερὰ προαισθήματά σας. Αὔριον θὰ εὑρίσκεσθε εἰς Νέαν Ὑόρκην, πρὶν ἢ δὲ παρέλθωσιν ὀκτὼ ἡμέραι ὁ πατήρ μου θέλει σᾶς καλέσει.

— Εἴθε τοῦτο νὰ ἐπαληθεύσῃ, φιλτάτη μοι Εὔα.

Τοῦ Γουλιέλμου Σερβὶλ προφέροντος τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἀστραπή τις εἶχε διέλθει τὸν ὁρίζοντα, πυκνόν τι καὶ μέλαν νέφος εἶχε καλύψει τῆς σελήνης τὸν δίσκον καὶ ἰσχυρὸς ἀπόγαιος ἄνεμος, ὅστις ἐπῆλθεν, ἵνα συστροβιλήσῃ τὸ πλοῖον, καὶ οὗ ἕνεκεν οἱ πρότονοι ἐσύριττον, μικροῦ δεῖν ἀνέτρεπε τὰς δύο νεαρὰς ὑπάρξεις.

— Διατάξατε νὰ εἰσέλθωσιν οἱ ἐπιβάται εἰς τοὺς θαλαμίσκους! ἐκραύγασεν εἷς τινα πηδαλιοῦχον ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς, ἱστάμενος ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου τῆς πρῴρας μέρους.

Ὁ ναύτης ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην. Μετά τινας στιγμάς, τὸ σκότος ἐπῆλθε πλῆρες.

Ἡ σκιαγραφία τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἐγειρομένη ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, ἐφαίνετο ὑπέρμετρος, ἡ δὲ κραυγὴ αὕτη τοῦ φόβου, τοιουτοτρόπως ὑπεξερχομένη τοῦ φάσματος καὶ οὖσα διὰ τὸν Γουλιέλμον διαταγὴ τοῦ νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς Εὔας, ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν θανατικὴ ἀπόφασις, ἀπαγγελθεῖσα ὑπό τινος ἐκπτώτου ἀρχαγγέλου τῶν συναξαρίων.

Ἡ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου, διατάσσοντος

νὰ καταβιβάσῃ ἅπαντα τὰ ἱστία, ἀντήχησε πενθηρὰ καὶ εὐηχὴς διὰ τῆς ναυτικῆς σάλπιγγος.

Διαρκοῦντος τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, οἱ ἐπιβάται ἐκτὸς τῆς Εὔας καὶ τοῦ Γουλιέλμου, εἶχον ὑπακούσῃ.

Οἱ δύο οὗτοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποταχθῶσιν, ὅπως χωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων, ἔμενον ὄρθιοι, ἐρειδόμενοι ἐπί τινος ἐδωλίου καὶ ἐπιλαμβανόμενοι τῶν προτόνων, ἵνα ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῶν προσβολῶν τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ στιγμὴν φρικώδους καθισταμένου καὶ ὑπὲρ τὸ πλοῖον ἀπειλοῦντος νὰ τοὺς ἀνυψώσῃ.

— Ἂς κατέλθωμεν, ἂς κατέλθωμεν, εἶπεν ἡ Εὔα, ἣν πρυμνήσιόν τι θραυσθὲν κατήρχετο νὰ τὴν πλήξῃ εἰς τὴν κεφαλήν.

— Κατέλθετε λοιπόν, ἐκραύγασε πρὸς αὐτοὺς ὁ πλοίαρχος, ὅστις εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φυλακῆς ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τῆς πρῴρας.

Οἱ ναῦται, ὑπὸ φανῶν ἐφωδιασμένοι, ἔτρεχον, ἔσπευδον καὶ συνωθοῦντο ἐκτελοῦντες τὰς παραγγελθείσας αὐτοῖς ἐργασίας.

— Ἂς κατέλθωμεν, εἶπε τότε ὁ Γουλιέλμος, ὑπείκων ἐπὶ τέλους εἰς τὴν κατεπείγουσαν ἀνάγκην καὶ τὸν κίνδυνον. Ὑγίαινε, Εὔα, προσέθηκε, λαβόμενος τῶν χειρῶν τῆς συντρόφου του. Ὑγίαινε!

Ἵνα δὲ ὑποστηρίξῃ τότε τὴν νεάνιδα καὶ βοηθήσῃ αὐτήν, ὅπως βαδίσῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὑπὸ τὰς προσβολὰς τρομεροῦ σάλου ταλαντευομένου, περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονός του τὴν εὔκαμπτον αὐτῆς ὀσφύν.

Αἴφνης πνοὴ ἀνέμου μανιώδους, ὑπὸ ἀστραπῶν καὶ βροντῆς συνοδευομένη, ἐσάρωσε τὸ κατάστρωμα, ἀνυψώσασα ὑπὲρ τοὺς θωρακισμοὺς μικρά τινα ἀντικείμενα καὶ πλαγίως κλίνασα τὸ πλοῖον.

Ἡ Εὔα, ἀποτόμως ἀποχωρισθεῖσα τοῦ Γουλιέλμου, ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσε. Δύο ναῦται, ἀνεγείραντες αὐτήν, τὴν ὡδήγησαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

— Γουλιέλμε! Γουλιέλμε! ἐφώναζεν ἡ Εὔα βαδίζουσα.

— Ὁ Γουλιέλμος σας θὰ διαφύγῃ καλῶς ἄνευ ὑμῶν! εἶπέ τις τῶν ὑποστηριζόντων αὐτὴν ναυτῶν.

Ἡ Εὔα ἐπέμενε καὶ ἐξηκολούθει φωνάζουσα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ἀκουσθῇ παρ' ἐκείνου, ὅστις τὴν ἠγάπα, ἀλλ' ἡ φωνή της μιγνυομένη μετὰ τῶν μυκηθμῶν τῆς τρικυμίας ἀπώλλυτο ἐν τῷ κενῷ.

— Ὑπάγετε λοιπόν! τῇ εἶπε τὴν φορὰν ταύτην ἀποτόμως ἕτερός τις ναύτης. Ἔχω νὰ ἐκτελέσω ἄλλην ἐργασίαν ἢ νὰ μένω ἐδῶ.

Ὑποχρεώσας δὲ αὐτὴν νὰ κατέλθῃ τὰς βαθμίδας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Δεσποινὶς Εὔα! δεσποινὶς Εὔα! ἐκραύγαζεν ὑπὸ τὴν κλίμακα ἡ κυρία Τράμφεν.

Ἡ Εὔα, ὅλως ἀπησχολημένη περὶ τὸν Γουλιέλμον, δὲν ἤκουε τὴν παιδαγωγόν της καὶ ἐξηκολούθει μένουσα ἐκεῖ ἀκίνητος, ζητοῦσα νὰ ἴδῃ εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, ἐὰν διέκρινε τὸν Σερβίλ, ὃν περιέμενεν ἵνα κατέλθῃ.

Μετὰ παρέλευσιν δευτερολέπτων τινῶν, ἀνεγερθεῖσα ἐπὶ τῶν γονάτων της, προσεπάθει νὰ ἐκτείνῃ τὴν λευκὴν ἐφεστρίδα της εἰς τὸν ἄνεμον, ὅπως ἡ λευκότης αὐτῆ ἑλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν τὸν νεανίαν.

Τότε ἐπῆλθέ τι φρικῶδες καὶ ἀποτρόπαιον. Ἡ καταιγίς, ἥτις ἐξερρήγνυτο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ γιγαντώδει καὶ τρομερᾷ ἰσχύϊ, ἀνύψωσε τὴν ἀτυχῆ κόρην, τὴν μετέφερεν εἴς τινα ἀπόστασιν καὶ ἔρριψεν αὐτὴν κατά τινος ὑπερμεγέθους ἀντικειμένου, ὅπου ἠσθάνθη ἑαυτὴν ὡς καθηλωθεῖσαν.

Συνεσφιγμένη ἐν τῷ μαγγάνῳ τούτῳ, τὸ πρόσωπον ἔχουσα κατάστικτον ὑπὸ τῆς χαλάζης, τὴν κόμην ἀπεσπασμένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τὰ ἱμάτια διερρηγμένα, διέμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἄνευ ἀναπνοῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνεῳγμένους, νομίζουσα νὰ ἴδῃ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν τὸν θάνατον.

Φάσμα τι ἀνεγερθὲν ἐνώπιόν της ὑπετονθόρυζε τὸ ὄνομά της.

— Εὔα!... Εὔα!...

— Γουλιέλμε!... Ὦ! Γουλιέλμε!... εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ μόχθου.

Καὶ ἡ τρικυμία ἐμυκᾶτο πάντοτε, τὸ δὲ πλοῖον ἦτο οὕτωσι κεκλιμένον, ὥστε ἡ τρόπις αὐτοῦ ἐξήρχετο τῶν κυμάτων, ἐν οἷς ἦτο ἕτοιμον νὰ καταποντισθῇ.

Πᾶσα ἐργασία, πᾶσα κίνησις ἦν ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῇ. Οἱ φανοὶ ἔσβυσαν. Οὐδεὶς μετεκινεῖτο καὶ οὐδὲν περιέμενέ τις πλέον εἰμὴ ἐκ τοῦ Θεοῦ. Τρομερά τις ἀστραπὴ ἐφώτισεν αἴφνης τὴν σκιὰν ταύτην καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὸ φάσμα, ὅπερ εἶχε καλέσῃ τὴν νεάνιδα, καὶ ὅπερ αὕτη πάντοτε παρετήρει.

Ἦν ὁ Γουλιέλμος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν φωνή τις τρίζουσα ἠγέρθη.

Ὁ Γουλιέλμος, ὑψωθεὶς ἄνω τοῦ καταστρώματος, κατεκρημνίζετο ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Ἑτέρα φωνή, μᾶλλον ἀσθενής, ἀπήντησεν εἰς τὴν πρώτην καὶ ὑψώθη εἰς τὸν ἄνεμον, εἶτα δὲ τὰ στοιχεῖα, τοξεύσαντα τὸ θῦμα τοῦτο, ἐφάνησαν ἐκ τοῦ ἔργου των ἱκανοποιηθέντα καὶ αἰφνιδίως κατεπραύνθησαν.

— Ἄνθρωπός τις εἰς τὴν θάλασσαν! εἶχον βοήσῃ πολλαὶ ἀνεπαίσθητοι φωναί.

— Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ τὸν βοηθήσῃ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

Πᾶσα σωτηρίας ἀπόπειρα ἦν ἀνωφελής. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πλοῖον ἀνηγέρθη. Οἱ ναῦται ἤναψαν αὖθις τοὺς φανούς, ὁ πλοίαρχος ἐπανέλαβε τὴν διοίκησίν του καί, εἰ καὶ ὁ ἄνεμος ἐπεκράτει σφοδρός, ὁ *Κῆρυξ*, ὅστις δὲν εἶχεν ὑποστῇ εἰμή τινας βλάβας ἄνευ σπουδαιότητος, ἠδυνήθη νὰ ἀναλάβῃ μετά τινων προφυλάξεων τὴν συνήθη πορείαν του.

Ἄνθρωποι τινες μετὰ τοῦ ἰατροῦ κατῆλθον εἰς τοὺς θαλαμίσκους τῶν ἐπιβατῶν καὶ ἐβοήθουν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς τραυματίας. Ἡ κυρία Τράμφεν εὑρέθη εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος καλοῦσα πάντοτε τὴν Εὔαν.

Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ φωτισάσῃ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, εἶδον τὴν νεάνιδα ἐνοκλάζουσαν παρὰ τὸν ἱστόν, πρὸς ὃν ἦτο παραδόξως προσκεκολλημένη μεταξὺ τῶν περιπεπλεγμένων καλωδίων. Οἱ ἀκίνητοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἔβλεπον ἐν τῷ κενῷ. Ἐξέφραζον δὲ ἀλλόκοτόν τινα νάρκωσιν καὶ οὐδένα παρετήρουν. Ἔσπευσαν νὰ τὴν ἀπαλλάξωσι τῶν περιβαλλόντων αὐτὴν δεσμῶν. Τὴν ἠρώτησαν. Διέμεινεν ἄφωνος καὶ ἐφάνη μὴ ἐννοοῦσα. Αὐτὴ ἡ κυρία Τράμφεν ὑπῆρξεν ἀνίσχυρος, ὅπως τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ὅπως τὴν πείσῃ νὰ κινηθῇ. Τὴν μετήνεγκον ἔν τινι δωματίῳ, ὅπου, ἀφοῦ τὴν κατέκλινον, τῇ ἐχορήγησαν παυσώδυνόν τι φάρμακον. Αὐθωρεὶ ἡ Εὔα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς δὲν ἤνοιξε διαρκούσης τῆς ἡμέρας.

Ἐκοιμᾶτο; Ὁ ἰατρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ βεβαιώσῃ. Ἦτο μολυβδόχρους καὶ διετήρησε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν ἀκινησίαν νεκρᾶς. Ἐν τούτοις ὁ σφυγμός της ἐδείκνυεν ὅτι ἔζη. Πρὸς τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν, ὥραν τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς τῆς προτεραίας, ἣν ἡ κυρία Τράμφεν δὲν ἐγίνωσκεν εἰσέτι, ἡ ἀσθενὴς ἀφυπνίσθη, αἰφνιδίως δ' ἀνορθωθεῖσα ἐξῆλθε τῆς κλίνης της, προσφέρουσα ἐκ διαλειμμάτων τὸ ὄνομα τοῦ Γουλιέλμου.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Περιπλανώμενος» Α. Σούτσου.... λεπ. 50 (60)
Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Βαβυλωνία», Βυζαντίου..... λεπ. 50 (60)
«Τὰ Δύο Λίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1.60[2]
«Ἡ Ὡραία Παρισινὴ»..... λεπ. 60 (70)
«Ἔρως καὶ Σά», Ἀθηναϊκαὶ Εἰκόνες ὑπὸ Αἰσώπου.....δρ. 1 [1,10)
«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίσση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]
«Αἱ Ρωσσίδες Παρθένοι ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ» (τόμοι 2)..... Δρ. 3 [3,30]
«Παλαιαὶ Ἁμαρτίαι» λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.... Λεπτ. 60 [70]
«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων..... Δραχ. 4 [4,50]
«Αἱ τίμιαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]
«Ὑπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4.20]
«Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]
«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . Δρ. 1.50 [1.70]

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*